TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2005. gada 26. aprīlī *

Lieta C-494/01

par prasību par valsts pienākumu neizpildi saskaņā ar EKL 226. pantu,

ko 2001. gada 20. decembrī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv R. Veinraits [*R. Wainwright*] un K. Lūiss [*X. Lewis*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Īriju, ko pārstāv D. O'Hagans [*D. O'Hagan*], pārstāvis, kam palīdz P. Čarltons [*P. Charleton*], *SC*, un E. Kolinss [*A. Collins*], *BL*, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — angļu.

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs V. Skouris [*V. Skouris*], palātu priekšsēdētāji P. Janns [*P. Jann*] (referents), K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*] un A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*], R. Šintgens [*R. Schintgen*], N. Kolnerika [*N. Colneric*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*], U. Lehmuss [*U. Lõhmus*] un E. Levits,

ģenerāladvokāts L. A. Hēlhuds [*L. A. Geelhoed*],

sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 6. jūlijā,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 23. septembrī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu prasību Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu konstatēt, ka:

— nepieņemot pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu pareizu Padomes 1975. gada 15. jūlija Direktīvas 75/442/EEK par atkritumiem (OV L 194,

39. lpp.), ko groza ar Padomes 1991. gada 18. marta Direktīvu 91/156/EEK (OV L 78, 32. lpp., turpmāk tekstā — "Direktīva"), 4., 5., 8., 9., 10., 12., 13. un 14. panta ievērošanu, Īrija nav izpildījusi savus pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar šiem noteikumiem;

— neatbildot pilnībā un apmierinoši uz 1999. gada 20. septembra informācijas pieprasījumu par darbībām ar atkritumiem Fermojā, Korkas grāfistē, Īrija nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar EKL 10. pantu.

Atbilstošās tiesību normas

2 Direktīvas 4. pantā noteikts:

"Dalībvalstis paredz vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu atkritumu reģenerāciju vai apglabāšanu, neapdraudot cilvēka veselību un neizmantojot metodes vai darbības, kas varētu radīt kaitējumu videi un, jo īpaši

— neapdraudot ūdeņus, gaisu, augsni, augus un dzīvniekus,

— neradot traucējošus trokšņus un smakas,

— neradot negatīvu ietekmi uz lauku vidi un īpaši aizsargājamām teritorijām.

Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai aizliegtu atkritumu izmešanu, izgāšanu un nekontrolētu apglabāšanu."

3 Saskaņā ar Direktīvas 5. panta noteikumiem:

"1. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, sadarbojoties ar citām dalībvalstīm, ja tas ir vajadzīgs vai ieteicams, lai nodrošinātu integrētu un pietiekamu atkritumu apglabāšanas iekārtu tīklu, ņemot vērā labākās pieejamās tehnoloģijas, kurām nav nesamērīgi augstas izmaksas. Tīklam jānodrošina iespēja Kopienai kā tādai kļūt saimnieciski patstāvīgai atkritumu apglabāšanas ziņā un dalībvalstīm — individuāla virzība uz minēto mērķi, ņemot vērā ģeogrāfiskos apstākļus un speciālu iekārtu vajadzību atsevišķiem atkritumu veidiem.

2. Tīklam jānodrošina iespēja apglabāt atkritumus tuvākajās piemērotajās atkritumu apglabāšanas iekārtās, izmantojot piemērotākās metodes un tehnoloģijas, lai nodrošinātu augsta līmeņa vides un cilvēka veselības aizsardzību."

4 Direktīvas 8. pantā noteikts:

"Dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka atkritumu īpašnieki

— nodrošina, ka atkritumus pārņem privāts vai valsts atkritumu savācējs vai uzņēmums, kurš veic II A vai II B pielikumā minētās darbības,

vai

— saskaņā ar šīs direktīvas noteikumiem paši veic reģenerāciju vai apglabā atkritumus."

Direktīvas 9. pants ir formulēts šādi:

"1. Lai īstenotu 4., 5. un 7. pantu, jebkuram uzņēmumam, kas nodarbojas ar II A pielikumā minētajām darbībām, jāsaņem 6. pantā minētās kompetentās iestādes atļauja.

Šāda atļauja attiecas uz

— atkritumu veidiem un daudzumiem,

— tehniskajām prasībām,

— vajadzīgajiem drošības pasākumiem,

— apglabāšanas vietu,

— apstrādes metodi.

2. Atļaujas var piešķirt uz noteiktu laika posmu, tās var būt atjaunojamas, tajās var paredzēt nosacījumus un pienākumus vai, ja iecerētā apglabāšanas metode no vides aizsardzības viedokļa nav pieņemama, atļauju var nepiešķirt."

6 Direktīvas 10. pantā noteikts:

"Lai piemērotu 4. pantu, jebkuram uzņēmumam, kas veic II B pielikumā paredzētās darbības, jāsaņem atļauja."

7 Saskaņā ar Direktīvas 12. panta noteikumiem:

"Uzņēmumus, kuru profesionālā darbība ir saistīta ar atkritumu savākšanu vai transportēšanu, atkritumu reģenerācijas vai apglabāšanas organizēšanu citu vārdā (mākleri vai starpnieki), ja tiem nav jāiegūst atļauja, reģistrē kompetentajās iestādēs."

8 Direktīvas 13. pantā noteikts:

"Kompetentās iestādes regulāri inspicē uzņēmumus, kas veic 9. līdz 12. pantā minētās darbības."

9 Saskaņā ar Direktīvas 14. pantu:

"Visi 9. un 10. pantā minētie uzņēmumi:

— reģistrē II A un II B pielikumā paredzētās darbības un I pielikumā minēto atkritumu daudzumu, raksturu, izcelsmi un, ja vajadzīgs, virzienu, savākšanas biežumu, transporta veidu un apstrādes metodi,

— pēc 6. pantā minēto kompetento iestāžu pieprasījuma sniedz šo informāciju.

Dalībvalstis var prasīt arī ražotājiem ievērot šajā pantā paredzētos noteikumus."

10 Direktīvas II A un II B pielikumā ir attiecīgi atkritumu apglabāšanas darbību uzskaitījums un atkritumu reģenerācijas darbību, kas notiek praksē, uzskaitījums.

Pirmstiesas procedūra

11 Komisija saņēma trīs sūdzības par Īriju. Pirmā attiecās uz būvniecības un nojaukšanas atkritumu izgāšanu mitrainē, kas atrodas Limerikas [*Limerick*] pilsētas teritorijā (turpmāk tekstā — "Sūdzība 1997/4705"). Otrā attiecās uz organisko

atkritumu uzglabāšanu Belārdā [*Ballard*], Fērmojā [*Fermoy*], Korkas [*Cork*] grāfistē, un to apglabāšanu, privātam operatoram izkaisot tos bez atļaujas (turpmāk tekstā — "Sūdzība 1997/4792"). Trešā attiecās uz dažāda veida atkritumu glabāšanu Pembroukstaunā [*Pembrokestown*], Vaitrokhilā [*Whiterock Hill*], Veksfordas [*Wexford*] grāfistē, to veicot privātam operatoram bez atļaujas (turpmāk tekstā — "Sūdzība 1997/4847").

12 1998. gada 30. oktobrī Komisija nosūtīja Īrijai oficiālu brīdinājuma vēstuli par šīm sūdzībām. Tam 1999. gada 14. jūlijā sekoja argumentēts atzinums tikai par Sūdzību 1997/4705 un Sūdzību 1997/4792, kurā šai dalībvalstij tika pārmesti Direktīvas 4. panta otrās daļas, 9. un 10. panta pārkāpumi. Īrijai tika pieprasīts pieņemt vajadzīgos pasākumus, lai izpildītu šī atzinuma prasības divu mēnešu laikā no tā paziņošanas brīža.

13 Savā 1999. gada 7. oktobra un 23. novembra atbildē Īrija noliedz, ka tā nebūtu izpildījusi savus pienākumus attiecībā uz abām iepriekšējā punktā norādītajām sūdzībām.

14 Komisija turklāt saņēma vēl piecas sūdzības par Īriju. Pirmā no tām norādīja uz municipālās [atkritumu] izgāztuves darbību bez atļaujas kopš 1975. gada Pauerstaunā [*Powerstown*], Karlovas [*Carlow*] grāfistē (turpmāk tekstā — "Sūdzība 1999/4351"). Otrā attiecās uz atkritumu (būvgružu) izgāšanu un privātas atkritumu pārstrādes iekārtas darbināšanu bez atļaujas zaļajā zonā Pūlbegas [*Poolbeg*] pussalā, Dublinā (turpmāk tekstā — "Sūdzība 1999/4801"). Trešā attiecās uz divu municipālo izgāztuvju darbību bez atļaujas, no kurām viena atradās Tramorā [*Tramore*] un otra — Kilberī [*Kilbarry*], Voterfordas [*Waterford*] grāfistē, attiecīgi no 1939. gada un no 1970. gada, robežojoties un/vai iespiežoties aizsargājamās teritorijās (turpmāk tekstā — "Sūdzība 1999/5008"). Ceturtā attiecās uz atkritumu pārstrādes iekārtu izmantošanu bez atļaujas kopš astoņdesmitajiem gadiem, ko neizmantotos karjeros Līroudā [*Lea Road*] un Belimorisā [*Ballymorris*], Portārlingtonā [*Portarlington*], Līšas [*Laois*] grāfistē, veica privāts operators bez atļaujas

(turpmāk tekstā — "Sūdzība 1999/5112"). Savukārt piektā sūdzība attiecās uz municipālās izgāztuves darbību bez atļaujas Dramnebodenā [*Drumnaboden*] Donegolas [*Donegal*] grāfistē (turpmāk tekstā — "Sūdzība 2000/4408").

15 Pamatojoties uz šīm sūdzībām un to izmeklēšanas laikā iegūto informāciju, Komisija 2000. gada 25. oktobrī nosūtīja Īrijai oficiālu brīdinājuma vēstuli.

16 Komisija turklāt saņēma vēl četras citas sūdzības par Īriju: pirmo par privātas atkritumu glabāšanas un pārstrādes iekārtas izmantošanu Kalinā [*Cullinagh*], Fērmojā, Korkas grāfistē (turpmāk tekstā — "Sūdzība 1999/4478"). Otrā attiecās uz nojaukšanas un būvniecības atkritumu glabāšanu, ko kopš 1990. gada privāts operators veic zonā, kas atrodas jūras krastā Kārlinfordlokā [*Carlingford Lough*], Grīnorā [*Greenore*], Lauzas [*Louth*] grāfistē (turpmāk tekstā — "Sūdzība 2000/4145"). Trešā attiecās uz atkritumu vispārēju savākšanu, ko Breijā [*Bray*], Viklovas [*Wicklow*] grāfistē, veica privāti uzņēmumi bez atļaujas vai nereģistrēti uzņēmumi, kas netika kontrolēti (turpmāk tekstā — "Sūdzība 2000/4157"). Attiecībā uz ceturto sūdzību tā bija saistīta ar dažādu, galvenokārt nojaukšanas un būvniecības atkritumu izgāšanu četrās mitrainēs Belinetinā [*Ballynattin*], Pikardstaunā [*Pickardstown*], Belliganerbogā [*Ballygunner Bog*] un Kāsltaunā [*Castletown*], Voterfordas grāfistē (turpmāk tekstā — "Sūdzība 2000/4633").

17 2001. gada 17. aprīlī Komisija nosūtīja Īrijai jaunu oficiālu brīdinājuma vēstuli, atsaucoties uz četrām pēdējām sūdzībām un atgādinot par 2000. gada 25. oktobra oficiālo brīdinājuma vēstuli.

18 Turklāt, nesaņemot atbildi uz informācijas pieprasījumu, kas datēts ar 1999. gada 20. septembri un nosūtīts Īrijai saistībā ar Sūdzību 1999/4478, Komisija 2000. gada 28. aprīlī nosūtīja šai dalībvalstij oficiālu brīdinājuma vēstuli, norādot uz EKL 10. panta pārkāpumu.

19 2001. gada 26. jūlijā Komisija vēlreiz nosūtīja Īrijai argumentētu atzinumu par minēto divpadsmit sūdzību pārbaudi, atsaucoties uz 1998. gada 30. oktobra, 2000. gada 28. aprīļa un 25. oktobra un 2001. gada 17. aprīļa brīdinājuma vēstuli, kā arī 1999. gada 14. jūlija argumentēto atzinumu. Komisija apgalvoja, ka šī dalībvalsts nav izpildījusi savu pienākumu pieņemt vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu pareizu Direktīvas 4., 5., 8., 9., 10., 12., 13. un 14. panta ieviešanu, kā arī no EKL 10. panta izrietošo pienākumu izpildi, aicinot to divu mēnešu laikā no šī paziņojuma pieņemt vajadzīgos pasākumus atbilstoši šim atzinumam.

20 Komisija precizē, ka šīs sūdzības nebija vienīgais Direktīvas neievērošanas gadījums un ka tā patur sev tiesības sniegt citus piemērus, lai ilustrētu vispārēja rakstura pienākumu neizpildi saistībā ar Direktīvas noteikumu ieviešanu, ko tā pārmet Īrijas iestādēm.

21 Uzskatot, ka Īrija nav izpildījusi 1999. gada 14. jūlija un 2001. gada 26. jūlija argumentētos atzinumus, Komisija cēla šo prasību.

Par prasību

Par Direktīvas pārkāpumiem

Par prasības priekšmetu, par datumu, kurā ir jānosaka apgalvotās pienākumu neizpildes iespējamā pastāvēšana, un par atsevišķu pamatu, uz kuriem atsaucas Komisija, pieņemamību

22 Komisija vispirms norāda, ka pēc tam, kad pret Īriju bija uzsākta valsts pienākumu neizpildes procedūra un sekojoši pieņemts *Waste Management Act 1996* (1996. gada

atkritumu apsaimniekošanas likums, turpmāk tekstā — "1996. gada likums"), kā arī tā piemērošanas noteikumi, likums, kas bija paredzēts tostarp, lai pakļautu vietējo iestāžu veiktās atkritumu apsaimniekošanas darbības (turpmāk tekstā — "municipālie atkritumi") *Environmental Protection Agency* (Vides aizsardzības aģentūra, turpmāk tekstā — *"EPA"*) atļauju sistēmai, tiesiskais regulējums atkritumu apsaimniekošanas jomā šajā dalībvalstī ir ievērojami uzlabots. Izņemot to, ka nav transponēts Direktīvas 12. pants, pašreizējās tiesvedības mērķis līdz ar to galvenokārt ir konstatēt, ka Īrijas iestādes nepilda savus pienākumus sasniegt noteiktu rezultātu, jo tās nenodrošina, ka tiek ieviesti šīs direktīvas noteikumi.

23 Šajā sakarā Komisija turklāt precizē, ka prasības mērķis ir konstatēt pienākumu neizpildi ne tikai sakarā ar trūkumiem noteiktās situācijās, pret ko vērstas divpadsmit sūdzības, kas norādītas šī sprieduma 11., 14. un 16. punktā, bet vienlīdz un galvenokārt sakarā ar vispārēju un ilgstošu Direktīvas neieviešanu Īrijā, ko apliecina arī konkrētās situācijas, uz kurām norādīts šajās sūdzībās. Jānodrošina, lai šajā dalībvalstī tiek pilnībā atzīta un ieviesta nepārtrauktā pienākumu ķēde, ko Direktīvā nosaka attiecībā uz atkritumiem, pieprasot, lai atkritumu īpašnieki nodotu tos noteiktiem operatoriem, lai operatori, kas savāc un pārstrādā šos atkritumus, būtu pakļauti atļauju sistēmai vai reģistrācijai, kā arī inspicēšanai un lai būtu aizliegta atkritumu izmešana, izgāšana vai nekontrolēta apglabāšana.

24 Kā uzskata Komisija, fakts, ka prasības mērķis tātad ir it īpaši uzrādīt slikti funkcionējošu sistemātisko administratīvo praksi, nozīmē, ka tai ir tiesības iesniegt jaunus pierādījumus, lai pierādītu, ka šāda prakse pastāv un turpinās. Tāpat fakts, ka noteiktos Komisijas norādītos gadījumos beidzot tika izsniegta atļauja vai tika veikti noteikti soļi pirms argumentētajā atzinumā noteiktā termiņa beigšanās, neietekmē pienākumu neizpildi, kas saistīta ar šādas prakses pastāvēšanu.

25 Īrijas valdība uzskata, ka prāvas priekšmets būtu jāierobežo ar divpadsmit sūdzībām, uz kurām šajā argumentētajā atzinumā atsaucas Komisija. Pirmkārt, citus faktus vai sūdzības, kas nav darīti zināmi Īrijai pirmstiesas procedūras laikā, nevar izmantot prasības atbalstam, un, otrkārt, Komisijai nav tiesību, pamatojoties uz atsevišķu sūdzību izmeklēšanu, izdarīt vispārīgus secinājumus, prezumējot apgalvoto šīs dalībvalsts [pienākumu] sistemātisko neizpildi.

26 Turklāt iespējamas pienākumu neizpildes pastāvēšana bija jānovērtē, salīdzinot ar situāciju, kāda tā bija, beidzoties divu mēnešu termiņam, kas noteikts 2001. gada 26. jūlija argumentētajā atzinumā.

27 Attiecībā uz šiem dažādajiem apgalvojumiem ir jānorāda, pirmkārt, saistībā ar šī strīda priekšmetu, ka, neietekmējot Komisijas pienākumu šajā un citos gadījumos nest pierādīšanas pienākuma nastu, kas uz to gulstas, nekas *a priori* nekavē Komisiju līdztekus turpināt fiksēt neatbilstību Direktīvas prasībām sakarā ar kādas dalībvalsts iestāžu ieņemto nostāju attiecībā uz konkrētām situācijām, kas ir īpašā veidā identificētas, un neatbilstību šiem noteikumiem sakarā ar to, ka attiecīgās dalībvalsts iestādes ir ieviesušas vispārēju tiem pretēju praksi, ko šīs īpašās situācijas vajadzības gadījumā varētu ilustrēt.

28 Ir pieļaujams, ka administratīvā prakse var veidot prasības par pienākumu neizpildi priekšmetu, ja tā ir zināmā mērā konstanta un vispārīga (skat. it īpaši 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-387/99 Komisija/Vācija, *Recueil*, I-3751. lpp., 42. punkts, un tajā minēto judikatūru).

29 Otrkārt, kā izriet no pastāvīgās judikatūras, pienākumu neizpildes pastāvēšana ir jānovērtē saskaņā ar to situāciju, kāda dalībvalstī pastāvēja, beidzoties argumentētajā atzinumā noteiktajam termiņam (skat. it īpaši 2003. gada 12. jūnija spriedumu lietā C-446/01 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-6053. lpp., 15. punkts).

30 Šajā gadījumā, lai arī Komisija pārmeta Īrijai 1999. gada 14. jūlija un 2001. gada 26. jūlija argumentētā atzinuma neizpildi noteiktajos termiņos, atbildot uz Tiesas rakstveida jautājumu, tā norāda, ka ar otro atzinumu bija paredzēts apvienot un sagrupēt visus faktus un argumentus, ko lietas dalībnieki pirms tam izteikuši, un ka līdz ar to tas aizstāj pirmo atzinumu.

31 Šajos apstākļos Komisijas apgalvotā pienākumu neizpilde bija jānovērtē attiecībā uz situāciju, kāda tā bija, beidzoties divu mēnešu termiņam, kas noteikts 2001. gada 26. jūlija argumentētajā atzinumā (turpmāk tekstā — "2001. gada argumentētais atzinums").

32 Saprotams, ka līdz ar to Tiesa nevar konstatēt, ka Īrija nepilda savus pienākumus, ko tai uzliek Direktīva, attiecībā uz konkrēti norādīto situāciju, ja tiek secināts, ka, beidzoties šim termiņam, Komisijas norādītie trūkumi bija novērsti. Savukārt, kā pareizi norāda Komisija tiktāl, ciktāl prasības mērķis ir konstatēt vispārēja rakstura pienākumu neizpildi no kompetento valsts iestāžu puses, fakts, ka situācija ir novērsta atbilstoši norādītajiem trūkumiem, šādā vai citādā konkrētā gadījumā nebūt nenozīmē, ka šo iestāžu vispārējā un ilgstošā pieeja, kuru vajadzības gadījumā apliecinātu šādi noteikti trūkumi, ir izbeigusies.

33 Treškārt, ir jāatceras, ka pienākumu neizpildes procedūras ietvaros pirmstiesas stadijas mērķis ir dot iespēju attiecīgajai dalībvalstij, pirmkārt, izpildīt savus pienākumus, kas izriet no Kopienu tiesībām, un, otrkārt, izmantot savas tiesības aizstāvēties pret Komisijas formulētajiem apgalvojumiem (skat. it īpaši 2004. gada 24. jūnija spriedumu lietā C-350/02 Komisija/Nīderlande, Krājums, I-6213. lpp., 18. punkts, un tajā minēto judikatūru).

34 Šīs procedūras atbilstoša izpilde ir būtiska garantija, ko prasa Līgums, proti — ne tikai aizsargāt attiecīgās dalībvalsts tiesības, bet arī nodrošināt, ka iespējamā tiesas procedūra būs par skaidri definētu strīda priekšmetu (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Nīderlande, 19. punkts, un tajā minēto judikatūru).

35 Saskaņā ar EKL 226. pantu celtās prasības priekšmeta robežas nosaka šajā normā paredzētā pirmstiesas procedūra. Komisijas argumentētajam atzinumam un prasībai ir jābūt pamatotai ar tiem pašiem argumentiem un pamatiem, tādējādi Tiesa nevar izskatīt iebildumu, kas nav formulēts argumentētajā atzinumā, kam jāsatur loģisks un detalizēts to iemeslu izklāsts, kas Komisijai radījuši pārliecību, ka attiecīgā dalībvalsts nav izpildījusi kādu no pienākumiem, ko tai uzliek Līgums (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Nīderlande, 20. punkts, un tajā minēto judikatūru).

36 Saprotams, ka līdz ar to Komisija nevar lūgt konstatēt tādu īpašu Īrijas pienākumu neizpildi, ko tai uzliek Direktīva, attiecībā uz konkrētu faktisku situāciju, uz kuru nav norādīts pirmstiesas procedūrā. Šāds īpašs iebildums bija jānorāda pirmstiesas stadijā, lai attiecīgajai dalībvalstij būtu iespēja labot konkrēto norādīto situāciju vai sagatavot savus aizstāvības pamatus šajā sakarā; šāda aizstāvēšanās sevišķi varētu vedināt Komisiju atteikties no šī pamata un/vai palīdzēt sašaurināt tās prāvas priekšmetu, kuru pēc tam izskatīs Tiesa.

37 No otras puses, tiktāl, ciktāl prasības mērķis ir konstatēt tādu vispārīga rakstura pienākumu neizpildi, kuri izriet no Direktīvas noteikumiem, kas sevišķi izriet no sistemātiskas un pastāvīgas iecietības, ar kādu Īrijas iestādes izturējušās situācijās, kas neatbilst šai direktīvai, principā nevar izslēgt to, ka tiks iesniegti papildu pierādījumi, lai tiesas procesa laikā atbalstītu apgalvotās pienākumu neizpildes vispārīgo un pastāvīgo raksturu.

38 Jānorāda, ka Komisija savā prasības pieteikumā var precizēt savus sākotnējos iebildumus ar nosacījumu, ka tā negroza strīda priekšmetu. Tomēr, iesniedzot jaunus pierādījumus, lai ilustrētu argumentētajā atzinumā izteiktos iebildumus, kas izriet no vispārēja rakstura pienākumu, kuri izriet no Direktīvas, neizpildes, Komisija negroza strīda priekšmetu (skat. pēc analoģijas 2004. gada 12. oktobra spriedumu lietā C-328/02 Komisija/Grieķija, Krājumā nav publicēts, 32. un 36. punkts).

39 Šajā lietā, pretēji tam, ko apgalvo Īrijas valdība, lai arī tas nav norādīts pirmstiesas procesā, faktus par liela daudzuma atkritumu, reizēm bīstamu, nelegālu izgāšanu Viklovas grāfistē, par ko Komisija uzzināja pēc argumentētā atzinuma pieņemšanas, tā var tādējādi likumīgi pieminēt savas prasības atbalstam, lai ilustrētu vispārēja rakstura pienākumu neizpildi, uz ko tā norāda.

Par pierādīšanas pienākumu

40 Aizstāvoties Īrijas valdība norādīja uz vairākiem iebildumiem attiecībā uz pierādīšanas pienākumu. Tā turklāt sevišķi apšauba vairākus faktus, ko Komisija apgalvo saskaņā ar saņemto divpadsmit sūdzību izmeklēšanu. Minētā valdība tāpat norādīja, ka Komisijai nav tiesību no šo sūdzību izmeklēšanas izdarīt vispārīgus secinājumus, prezumējot, ka Īrija sistemātiski nepilda savus pienākumus.

41 Ir jāatceras, ka pienākumu neizpildes procedūras ietvaros atbilstoši EKL 226. pantam Komisijai ir jāpierāda, ka pastāv apgalvotā pienākumu neizpilde. Tieši Komisijai ir jāiesniedz Tiesai vajadzīgā informācija, lai pierādītu, ka pastāv pienākumu neizpilde, bez tiesībām pamatoties uz jebkādu pieņēmumu (skat. it īpaši 1982. gada 25. maija

spriedumu lietā 96/81 Komisija/Nīderlande, *Recueil*, 1791. lpp., 6. punkts, un 2000. gada 12. septembra spriedumu lietā C-408/97 Komisija/Nīderlande, *Recueil*, I-6417. lpp., 15. punkts).

42 Tomēr dalībvalstīm saskaņā ar EKL 10. pantu ir pienākums palīdzēt Komisijai īstenot tās uzdevumu, ko saskaņā ar EKL 211. pantu tostarp veido Līguma noteikumu, kā arī iestāžu saskaņā ar Līgumu izdoto noteikumu piemērošanas uzraudzība (iepriekš minētais 1982. gada 25. maija spriedums lietā Komisija/Nīderlande, 7. punkts, un 2000. gada 12. septembra spriedums lietā Komisija/Nīderlande, 16. punkts).

43 No šī skatu punkta ir jāņem vērā fakts, ka, pārbaudot tādu valsts noteikumu pareizu piemērošanu praksē, kuru mērķis ir ieviest Direktīvu jomās, kurās Komisijai, kā to norāda arī ģenerāladvokāts savu secinājumu 53. punktā, nav pienācīgu pilnvaru veikt izmeklēšanu pēc būtības, tā lielā mērā ir atkarīga no informācijas, ko sniedz sūdzību iesniedzēji, kā arī attiecīgā dalībvalsts (skat. pēc analoģijas iepriekš minēto 2000. gada 12. septembra spriedumu lietā Komisija/Nīderlande, 17. punkts).

44 No tā it īpaši izriet, ka gadījumā, ja Komisija iesniedz pietiekamus pierādījumus, lai atklātu noteiktus faktus, kas notikuši atbildētājā dalībvalstī, dalībvalstij pēc būtības un izsmeļoši jāapstrīd iesniegtie dati un no tiem izrietošās sekas (šajā sakarā skat. 1999. gada 9. novembra spriedumu lietā C-365/97 Komisija/Itālija, saukta "San Rocco", *Recueil*, I-7773. lpp., 84. un 86. punkts).

45 Šādos apstākļos tās visupirms ir valsts iestādes, kurām ir jāveic vajadzīgās pārbaudes uz vietas lojālas sadarbības garā saskaņā ar jebkuras dalībvalsts pienākumu, kas ir norādīts šī sprieduma 42. punktā, atvieglot Komisijas vispārīgo uzdevumu (iepriekš minētais spriedums lietā *San Rocco*, 85. punkts).

46 Tādējādi, ja Komisija atsaucas uz izsmeļošām sūdzībām, kurās norādīts uz pienākumu, kas izriet no Direktīvas, atkārtotu neizpildi, attiecīgajai dalībvalstij ir īpaši jāapstrīd šajās sūdzībās apgalvotie fakti (skat. pēc analoģijas 1988. gada 22. septembra spriedumu lietā 272/86 Komisija/Grieķija, *Recueil*, 4875. lpp., 19. punkts).

47 Tāpat gadījumā, ja Komisija iesniedz pietiekamus pierādījumus, kas liecina, ka dalībvalsts iestādes ir pieņēmušas atkārtotu un ilgstošu praksi, kas ir pretēja Direktīvas noteikumiem, šai dalībvalstij pēc būtības un detalizēti ir jāapstrīd iesniegtie dati un no tiem izrietošās sekas (skat. pēc analoģijas iepriekš minēto 1988. gada 22. septembra spriedumu lietā Komisija/Grieķija, 21. punkts, un spriedumu lietā *San Rocco*, 84. un 86. punkts).

Par faktiem, kas saistīti ar Komisijas izmeklētajām sūdzībām

48 Kā izriet no šī sprieduma 11.–21. punkta, Komisija tostarp pamato savu prasību ar nostāju, kādu ir ieņēmušas Īrijas iestādes dažādās konkrētās situācijās, kuras ir izmeklētas saistībā ar divpadsmit no privātpersonām saņemtām sūdzībām. Tā kā Īrija ir apstrīdējusi faktiskos apstākļus, uz kuriem Komisija balstās, ir jāpārbauda, vai tie ir juridiski pietiekami pierādīti.

— Atkritumu izgāšana Limerikā (Sūdzība 1997/4705)

49 Komisija norāda, ka 1997. gadā *Limerick Corporation* — vietējā iestāde, kas atbild par normatīvo aktu piemērošanu atkritumu jomā — pieļāva būvniecības un nojaukšanas atkritumu izgāšanu mitrainē Limerikā. Tā cita starpā norāda, ka *EPA*

1998. gada 23. janvāra vēstulē apliecināja, ka šīs izgāšanas darbības bija reģenerācijas darbības, kurām nav vajadzīga atļauja. Turklāt šie atkritumi netika pilnībā aizvākti un šajā zonā un citās mitrainēs tās tuvumā izgāšana turpinājās.

50 Komisija šajā sakarā balstās uz Sūdzību 1997/4705. Papildus minētajai vēstulei no *EPA* tā iesniedz sūdzību iesniedzēju pievienotos momentuzņēmumus, kuros redzamas atkritumu kaudzes purva veģetācijas vietā, rakstus presē, kas apliecina, ka neatļauta atkritumu izgāšana Limerikas mitrainēs bija vispārzināma, kā arī sūdzību iesniedzēju fotogrāfijas, kas datētas ar 2002. gadu un kurās redzami nojaukšanas un būvniecības atkritumi šajās mitrainēs.

51 Īrijas valdība atbild, ka saskaņā ar *Limerick Corporation* norādīto 1997. gada oktobrī tikai trīs smagās automašīnas kravas kļūdaini tika izgāztas Sūdzībā 1997/4705 norādītajā zonā un ka atkritumi tika savākti dažas stundas pēc to izgāšanas. Apgalvotie fakti nav pierādīti, īpaši, beidzoties 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktajam termiņam. Attiecībā uz nesenu izgāšanu, kas notikusi šajā sūdzībā norādītajā teritorijā, minētā valdība uzsver, ka atkritumu apjoms ir neliels, un apgalvo, ka tie tiks ātri aizvākti. Citi Komisijas apgalvotie izgāšanas gadījumi neattiecas uz šo tiesvedību un notika aizpildīšanas un attīstības nolūkos. Turklāt attiecībā uz aizpildīšanas plānu, lai attīstītu sporta infrastruktūru, *EPA* pozīcija atbilda Īrijas tiesību aktiem, kas līdz 1998. gada 20. maijam nepieprasīja atļauju atkritumu reģenerācijai.

52 Šajā gadījumā Tiesa uzskata, ka, ņemot vērā Sūdzības 1997/4705 izsmeļošo raksturu un Komisijas iesniegtos pierādījumus, Īrijas valdība, kā izriet no šī sprieduma 42.–47. punkta, nevar balstīties uz citādi neapstiprinātajiem *Limerick Corporation*

apgalvojumiem, ne arī aprobežoties ar apgalvojumu, ka fakti nav pierādīti vai ka apgalvotā atkritumu izgāšana ir notikusi kontrolētas reģenerācijas politikas vai infrastruktūras attīstības ietvaros, neapstrīdot Komisijas iesniegto informāciju pēc būtības un detalizēti un neapstiprinot savus attiecīgos apgalvojumus ar konkrētiem pierādījumiem.

53 Pretēji tam, ko ierosina Īrijas valdība, Komisijas iesniegtais pierādījumu kopums atbilst tā nolūkam atbalstīt Komisijas sūdzību, ko rada vietējo iestāžu ilgstoša iecietība attiecībā uz atkritumu neatļautu izgāšanu Limerikas mitrainēs.

54 Ņemot vērā iepriekš minēto, Tiesa secina, ka šī sprieduma 50. punktā norādītie juridiski pietiekamie pierādījumi liecina, ka 1997. gadā kompetentā vietējā iestāde ir pieļāvusi būvniecības un nojaukšanas atkritumu neatļautu izgāšanu mitrainē Limerikā, ka šī izgāšana attiecīgajā teritorijā turpinājās, tostarp šī procesa laikā, un ka tāpat ir notikušas citas izgāšanas divās citās ļoti tuvās mitrainēs. Tāpat ir konstatēts, ka *EPA* 1998. gada 23. janvāra *Limerick Corporation* adresētajā vēstulē ir apliecinājusi, ka saskaņā ar tajā laikā spēkā esošiem Īrijas tiesību aktiem šīm izgāšanām nebija vajadzīga atļauja, ja tās tika veiktas, lai reģenerētu [atkritumus].

55 Faktu, ka attiecīgajām mitrainēm ir īpaša ekoloģiskā vērtība, Īrijas valdība nenoliedz, un tas ir skaidri redzams no lietas materiāliem, tostarp no apstākļa, ka vienu no šīm teritorijām Īrijas valdība plānoja noteikt par īpaši aizsargājamu teritoriju saskaņā ar Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvu 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 7. lpp.). Turklāt no Komisijas iesniegtajām fotogrāfijām un rakstiem presē, kā arī no *Department of Arts, Heritage, Gaeltacht and the Islands* 1997. gada 8. decembra vēstules izriet, ka attiecīgās mitraines ir ļoti cietušas.

— Neatļauta atkritumu uzglabāšana lagūnās un atkritumu iestrādāšana augsnē Belārdā, Fērmojā, Korkas grāfistē (Sūdzība 1997/4792)

56 Komisija norāda, ka Korkas grāfistes padome — kompetentā iestāde atkritumu apsaimniekošanas jautājumā — kopš 1990. gada ir pieļāvusi, ka privāts operators bez atļaujas veic organisko atkritumu liela mēroga uzglabāšanu Belārdas lagūnās un apglabā šos atkritumus, iestrādājot tos augsnē, nenodrošinot šo darbību izbeigšanu un sodīšanu par tām. Turklāt attiecīgas infrastruktūras tika uzbūvētas bez prasītās pilsētplānošanas atļaujas, taču 1998. gadā šāda atļauja tika piešķirta, un tas atviegloja šo darbību turpināšanu.

57 Savā iebildumu rakstā Īrijas valdība atzīst, ka attiecīgajām darbībām, kas saistītas ar atkritumu uzglabāšanu un atkritumu iestrādāšanu augsnē, ko veica attiecīgais operators, bija vajadzīga atļauja. Tomēr tā uzskata, ka Korkas grāfistes padome ir ieņēmusi pareizu nostāju. Turklāt šī iestāde 1992. gada aprīlī konstatēja, ka apgalvotās darbības ir izbeigtas. Kad tās atsākās, 1996. gadā šī iestāde veica pasākumus, lai nodrošinātu, ka tiek izbeigta jauna uzkrāšana attiecīgajās lagūnās. 2001. gada augustā veiktās inspicēšanas laikā tomēr konstatējot, ka atkritumu uzglabāšana lagūnās ir atsākusies, Korkas grāfistes padome uzsāka juridisku procesu, kas beidzās 2002. gada martā, pārkāpējam piespriežot sodu EUR 1800 apmērā. Kopš tā brīža tika izbeigta jebkāda nelikumīga uzkrāšana un tika aizvākti vēl palikušie atkritumi.

58 Savā replikā Komisija apgalvo, ka attiecīgās darbības nekad nav tikušas izbeigtas. Šim nolūkam Komisija iesniedz vairākas vēstules, dažas no kurām nāk no pašas Korkas grāfistes padomes, kurās norādīts, ka Belārdā atkritumi tikuši novietoti vismaz līdz 2002. gada jūnijam. Turklāt vienīgais sods, kas tika uzlikts atbildīgajam operatoram, bija sods par informācijas nesniegšanu šai padomei.

59 Neapstrīdot šo pēdējo minēto Komisijas apgalvojumu, savā atbildē uz repliku, kas Tiesas kancelejā iesniegta 2003. gada 10. janvārī, Īrijas valdība norāda, ka Korkas grāfistes padome apsver iespēju uzsākt tiesisku procesu pret attiecīgo operatoru. Turklāt ir sagaidāms, ka šajā teritorijā esošie atkritumi tiks aizvākti.

60 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Tiesa uzskata — ir juridiski pietiekami pierādīts, ka Belārdā, Korkas grāfistē, no 1990. gada vismaz līdz 2002. gada jūnijam pēc privāta operatora iniciatīvas turpinājās vērā ņemamas neatļautas darbības, ieskaitot atkritumu uzglabāšanu lagūnās un/vai atkritumu iestrādāšanu augsnē, kompetentajām iestādēm neievešot pienācīgus pasākumus, lai izbeigtu šīs darbības un sodītu par tām. Turklāt netiek apstrīdēts, ka tika saglabātas šīm darbībām vajadzīgās infrastruktūras, lai arī tās nebija saņēmušas prasīto pilsētplānošanas atļauju, un ka kompetentās iestādes 1998. gadā izsniedza šādu atļauju, ar ko atļāva saglabāt šādas infrastruktūras.

— Neatļautas atkritumu glabāšanas darbības Pembroukstaunā, Vaitrokhilā, Veksfordas grāfistē (Sūdzība 1997/4847)

61 Komisija apgalvo, ka no 1995. gada līdz 2001. gadam privāts operators turpināja veikt atkritumu uzglabāšanas darbības vietā, kas atrodas Pembroukstaunā, neskatoties uz trijiem *District Court* spriedumiem, kas datēti laikā no 1996. līdz 1997. gadam, ar ko viņam sakarā ar šo darbību veikšanu piesprieda maksāt naudas sodus vienreiz IEP 100 apmērā un divreiz IEP 400 apmērā, kas īpaši liecina par piemēroto sankciju nepietiekamību. Turklāt šīs darbības būtiski traucēja apkārtnes iedzīvotājiem, par ko tika informēta Veksfordas grāfistes padome, kas tostarp izriet arī no tās 1996. gada 23. februāra lēmuma (lēmums, ko iesniedz Komisija), ar ko atsaka pilsētplānošanas atļauju attiecībā uz šo vietu, noteikumiem.

62 Kā uzskata Īrijas valdība, šie naudas sodi atbilst Eiropas Kopienu (Atkritumu) Regulai (1979), kas bija spēkā attiecīgo faktu laikā, kurā paredzēts, ka par pārkāpumiem kopumā var piemērot naudas sodu līdz IEP 600 apmērā un/vai brīvības atņemšanu līdz sešiem mēnešiem. Sakarā ar šo darbību neregulāro raksturu Veksfordas grāfistes padome neuzskatīja par vajadzīgu saņemt izpildrakstu, lai novērstu šīs darbības. Visbeidzot, ar 2001. gada 24. janvāra lēmumu šīm darbībām tika izsniegta atļauja, ko [šai Tiesai] iesniedz Īrijas valdība.

63 Šajā gadījumā Tiesa uzskata — lietas materiāli juridiski pietiekami parāda, ka atkritumu uzkrāšanas darbības privātīpašumā, kas atrodas Pembroukstaunā, no 1995. gada līdz 2001. gada janvārim notika iedzīvotājiem kaitējošos apstākļos, bez jebkāda veida atļaujas, kompetentajām iestādēm nepieņemot pienācīgus pasākumus, lai izbeigtu šīs darbības, un nepiemērojot pietiekami iedarbīgas sankcijas, lai panāktu atturošu rezultātu. Tāpat ir pierādīts, ka 1996. gada likumā paredzēto atļauju *EPA* vietas operatoram piešķīra 2001. gada 24. janvārī.

— Neatļautas municipālās atkritumu izgāztuves ekspluatācija Pauerstaunā, Karlovas grāfistē (Sūdzība 1999/4351)

64 Savā prasības pieteikumā Komisija norāda, ka Pauerstaunas municipālā izgāztuve Karlovas grāfistē bez atļaujas darbojas kopš 1975. gada un ka 2000. gada 23. februārī lēmums vēl nebija pieņemts, lai arī 1998. gada 27. februārī tika iesniegts pieteikums atļaujas saņemšanai, pamatojoties uz 1996. gada likumu, iekārtai turpinot darboties pēc šī pieteikuma iesniegšanas.

65 Neapstrīdot šos apgalvojumus, Īrijas valdība uzrāda lēmumu par atļaujas izsniegšanu attiecībā uz šo izgāztuvi, ko *EPA* pieņēmusi 2000. gada 24. martā.

— Neatļauta atkritumu uzkrāšanas iekārtas un pārstrādes iekārtas ekspluatācija Kalinā, Fērmojā, Korkas grāfistē (Sūdzība 1999/4478)

66 Komisija norāda, ka Korkas grāfistes padome kopš 1991. gada ir pieļāvusi, ka privāts operators bez atļaujas ekspluatē atkritumu uzkrāšanas un pārstrādes iekārtas Kalinā — zonā, kas aptver pazemes ūdeņus, — nenodrošinot, ka šīs darbības tiek izbeigtas un par tām tiek piemērots sods, neskatoties uz to, ka vairākkārt tika noraidīti šī operatora pieteikumi saņemt pilsētplānošanas atļauju, ko tas iesniedza laikā no 1991. gada līdz 1994. gadam.

67 Īrijas valdība apliecina, ka 2002. gada aprīlī ir pieņemts lēmums, ar ko atļauj turpināt reģenerācijas darbības apjomā, kas atbilst 6500 tonnām atkritumu gadā. Šis lēmums tomēr nav iesniegts. Saskaņā ar valdības norādīto netika konstatēts pazemes ūdeņu piesārņojums no attiecīgās iekārtas, un lēmums par atļauju pieprasa veikt pazemes ūdeņu monitoringu un kvalitātes novērtēšanu. Saistībā ar pilsētplānošanas atļaujām — Korkas grāfistes padome tās izsniedza, bet apelācijas iestāde šīs atļaujas vēlāk anulēja.

68 Šajos apstākļos Tiesa uzskata — ir juridiski pietiekami pierādīts, ka teritorijā, kurā nevarēja izslēgt pazemes ūdeņu piesārņošanu, vismaz no 1991. gada līdz 2002. gada aprīlim ir turpinājusies neatļauta atkritumu uzglabāšanas un pārstrādes vietas izmantošana, kompetentajām iestādēm nepieņemot pienācīgus pasākumus, lai izbeigtu šādu izmantošanu, un nesodot par to. Kā redzams iepriekšējā punktā,

Īrijas valdība turklāt atzīst, ka šīs iestādes pilsētplānošanas atļaujas šīm iekārtām ir piešķirušas laikā, kad tām nebija Direktīvā paredzētās atļaujas.

— Atkritumu izgāšana un neatļauta atkritumu pārstrādes iekārtu ekspluatācija Pūlbegas pussalā, Dublinā (Sūdzība 1999/4801)

69 Komisija apgalvo, pirmkārt, ka Dublinas pilsētas kompetentās iestādes kopš 1997. gada ir pieļāvušas būvniecības un nojaukšanas atkritumu izgāšanu zaļajā zonā, kas atrodas Pūlbegas pussalā, nenodrošinot ne sodīšanu par šādu rīcību, ne arī attiecīgo atkritumu aizvākšanu. Otrkārt, šīs pašas iestādes ir pieļāvušas divu metāla atkritumu pārstrādes iekārtu ekspluatāciju bez atļaujas šajā pussalā, nenodrošinot, ka šāda izmantošana tiek izbeigta, nesodot par šādu ekspluatāciju un pat piešķirot attiecīgajām iekārtām Kopienu finanšu palīdzību.

70 Attiecībā uz abām iepriekš minētajām iekārtām 2000. gada 12. decembra un 2001. gada 26. jūnija vēstulēs par informācijas pieprasījumiem, ko tai nosūtīja Komisija, Īrijas valdība norādīja, ka pēc atļaujas pieteikumu iesniegšanas attiecīgi 1998. gada 23. septembrī un 15. oktobrī ir lemts par tām, pieņemot lēmumus izsniegt atļaujas, kas datēti ar 2000. gada 3. augustu un ar 2001. gada 1. martu. Attiecībā uz Kopienu palīdzību savā iebildumu rakstā šī valdība uzsver, ka ir piešķirusi to kļūdas dēļ.

71 Turklāt Īrijas valdība norāda, ka pagātnē ir bijis tikai viens neatļautas izgāšanas gadījums un ka vieta bija attīrīta, pirms beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, šajā vietā nepastāvot nekādam apdraudējumam videi. Tā kā vainīgie nav tikuši identificēti, tos nav bijis iespējams sodīt.

72 Savā replikā Komisija uzsver, ka no izsmeļošās informācijas, ko snieguši sūdzību iesniedzēji, kuri regulāri sazinājās ar *Dublin Port Company*, kas atbild par Pūlbegas pussalu, un ar *Dublin Corporation*, kas ir par atkritumu apsaimniekošanu atbildīgā iestāde, kā arī no fotogrāfijām, ko Komisija iesniedz, ir redzams, ka atkritumu izgāšana turpinājās līdz 2000. gada sākumam un ka Īrijas iestādes attiecīgo vietu faktiski atjaunoja tikai pašās gada beigās.

73 Atbildot uz repliku, Īrijas valdība apstrīd šos Komisijas apgalvojumus un uzskata, ka Komisijas iesniegtās fotogrāfijas nav pietiekams to pierādījums.

74 Tiesa uzskata, ka, pirmkārt, savā 2000. gada 12. decembra un 2001. gada 26. jūnija vēstulē Īrijas valdība ir atzinusi, ka pagātnē attiecīgajā teritorijā ir notikusi vērā ņemama būvgružu izgāšana, un norādījusi, ka tie ir nolīdzināti, lai izveidotu pamatu cauruļu montēšanas platformai. Otrkārt, sūdzības iesniedzēju apgalvojumi un fotogrāfijas, ko iesniedz Komisija, ir pietiekami precīzas un izsmeļošas, lai valdība, kā norādīts šī sprieduma 42.–47. punktā, nevarētu aprobežoties ar apgalvojumu, ka uzrādītie fakti nav pierādīti, pēc būtības un detalizēti neapstrīdot Komisijas iesniegtos datus un nenostiprinot savus attiecīgos apgalvojumus ar konkrētiem pierādījumiem.

75 Ņemot vērā iepriekš minēto, Tiesa uzskata — ir juridiski pietiekami pierādīts, ka Dublinas pilsētas kompetentās iestādes no 1997. gada līdz 2000. gadam ir pieļāvušas neatļautu būvgružu izgāšanu zaļajā zonā, kas atrodas Pūlbegas pussalā, nenodrošinot ne šo darbību izbeigšanu, ne arī attiecīgo atkritumu aizvākšanu. Šīs iestādes tāpat ir pieļāvušas divu atkritumu pārstrādes iekārtu ekspluatāciju bez atļaujas attiecīgi līdz 2000. gada 3. augustam un līdz 2001. gada 1. martam, proti — datumiem, kuros tika apmierināti lūgumi izsniegt attiecīgās atļaujas, nenodrošinot ne šādas darbības

izbeigšanu, ne arī pieņemot sankcijas pret operatoru. Turklāt šīm iekārtām tika piešķirta Kopienu finanšu palīdzība.

— Municipālās izgāztuves neatļauta ekspluatācija Tramorā un Kilberi, Voterfordas grāfistē (Sūdzība 1999/5008)

76 No lietas dalībnieku iesniegtajiem pierādījumiem un rakstveida apsvērumiem ir redzams, ka Tramoras izgāztuve, kas bez atļaujas darbojas kopš trīsdesmitajiem gadiem, robežojas ar Padomes 1979. gada 2. aprīļa Direktīvas 79/409/EEK par savvaļas putnu aizsardzību (OV L 103, 1. lpp.) izpratnē īpaši aizsargājamu teritoriju un ka tā daļēji atrodas teritorijā, ko ir ierosināts noteikt par nacionālā mantojuma teritoriju un par īpaši aizsargājamu teritoriju Direktīvas 92/43 izpratnē. Tāpat no šiem pierādījumiem ir redzams, ka ar *EPA* 2001. gada 25. septembra lēmumu tika apmierināts lūgums piešķirt atļauju attiecībā uz šo izgāztuvi, kas tika iesniegts tikai 1998. gada 30. septembrī.

77 Attiecībā uz Kilberi izgāztuvi, kura bez atļaujas darbojas kopš septiņdesmito gadu sākuma, tā robežojas ar mitraini, ko ierosināts noteikt par dabas mantojuma teritoriju, un iespiežas senā zinātniskās intereses teritorijā. Ar *EPA* 2001. gada 19. oktobra lēmumu tika apmierināts 1997. gada 30. septembrī iesniegtais lūgums piešķirt atļauju.

78 Kā uzskata Komisija, neatļauta šo divu izgāztuvju ekspluatācija turklāt radīja zaudējumus un nopietnu kaitējumu videi, kas it sevišķi nozīmē ielaušanos mitrāiņu teritorijā un sekojošu to platību samazināšanos.

79 Savā Komisijai adresētajā 2000. gada 30. novembra vēstulē, atbildot uz pieprasījumu sniegt informāciju, Īrijas valdība apgalvo, ka mitraines, kas robežojas ar Kilberi izgāztuvi, teritorija ir samazinājusies pirms desmit gadiem. Saistībā ar apgalvoto kaitējumu videi valdība noliedz jebkādu Tramoras izgāztuves ievērojami negatīvu ietekmi uz pieguļošo īpaši aizsargājamo teritoriju, tomēr savukārt atzīst, ka *EPA* ir paudusi bažas par Kilberi izgāztuvi.

80 Savai aizstāvībai Īrijas valdība turklāt precizē, ka pēc tam, kad *Duchas* — kas ir atbildīgā dabas aizsardzības iestāde — grozīja Tramorā paredzētās īpaši aizsargājamās teritorijas robežas, izgāztuve šajā teritorijā vairs neiespiedās. Tā uzsver, ka jebkāda kaitīga ietekme uz vidi, jo sevišķi uz vairākām ekoloģiski jutīgām teritorijām, kas robežojas ar attiecīgajām izgāztuvēm, kopš tā laika ir pienācīgi ņemta vērā, pieņemot 2001. gada 25. septembra un 19. oktobra lēmumus piešķirt atļauju.

81 Šajā sakarā Tiesa konstatē, ka Īrijas valdība atzīst Kilberi izgāztuves ielaušanos apkārtējā mitrainē un sekojošu mitraines teritorijas samazināšanos.

82 Attiecībā uz Tramoras izgāztuvi par dabas aizsardzību atbildīgā Īrijas iestāde savā 2000. gada 29. maija vēstulē pārmet Voterfordas grāfistes padomei, ka šīs izgāztuves ir iespiedušās īpaši aizsargājamā teritorijā, nodarot kaitējumu. Šīs pašas iestādes 2000. gada 20. jūlijā apstiprinātais aizsardzības plāns, ko arī iesniedz Komisija, apstiprina, ka iespiešanās šajā teritorijā pēc 1993. gada ir nodarījusi nopietnus postījumus teritorijai un radījusi zaudējumus vietās, kas robežojas ar šo izgāztuvi. Ar 2001. gada maiju datētajās fotogrāfijās, ko iesniedz Komisija, tāpat redzami atkritumi uz šīs izgāztuves robežām un apkārtējā vidē.

83 Visbeidzot, noteikti secinājumi, kas izdarīti inspicēšanas ziņojumos, kuri sarakstīti atļaujas izsniegšanas šīm divām izgāztuvēm procesā, un lēmumos par atļaujas izsniegšanu, kā arī dažādie īpašie nosacījumi, kas uzlikti ar šiem lēmumiem, apstiprina, ka šo izgāztuvju darbības rezultātā vide, it sevišķi ūdens vide, tika vērā ņemami apdraudēta. Ar šiem lēmumiem uzlikto nosacījumu efektīva ievērošana turklāt paredz noteikt izpildes pasākumus un veikt darbus, tādējādi tikai atļauju izsniegšana vien negarantē, ka tiek novērsts vides apdraudējums, ko rada šo divu izgāztuvju ekspluatācija. Turklāt šo apgalvojumu it sevišķi apstiprina Vides gada ziņojums, ko 2002. gada oktobrī izstrādājusi Voterfordas grāfistes padome saskaņā ar lēmuma par Tramoras izgāztuvi prasībām.

84 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Tiesa uzskata — ir juridiski pietiekami pierādīts, ka municipālās izgāztuves Tramorā un Kilberi, kas izveidotas trīsdesmitajos un septiņdesmitajos gados, ir turpinājušas darboties bez atļaujas attiecīgi līdz 2001. gada 25. septembrim un līdz 19. oktobrim, proti — datumiem, kuros *EPA* apmierināja attiecīgo personu lūgumus izsniegt atļauju, kas iesniegti attiecīgi 1998. gada 30. septembrī un 27. februārī. Tāpat ir juridiski pietiekami pierādīts, ka šīs izgāztuves iesniedzās jutīgās mitrainēs ar īpašu ekoloģisko nozīmi, izraisot tostarp šo teritoriju izmaiņas un to platības samazināšanos, radot nopietnu kaitējumu videi, kas, kā izriet no šī sprieduma iepriekšējā punkta, netika novērsts, tikai izsniedzot iepriekš minētās atļaujas.

— Atkritumu pārstrādes iekārtu ekspluatācija bez atļaujas Līroudā un Belimorisā, Līšas grāfistē (Sūdzība 1999/5112)

85 Komisija norāda — vietējās kompetentās iestādes ir pieļāvušas, ka kopš astoņdesmitajiem gadiem privāts operators bez atļaujas ekspluatē atkritumu pārstrādes iekārtas neizmantotos karjeros Līroudā un Belimorisā, netālu no Portārlingtonas,

Līšas grāfistē, proti — iekārtas, kuras abas atrodas Berovas [*Barrow*] upes hidrogrāfiskajā baseinā, kas ir svarīga ūdens plūsma, šīm iestādēm nenodrošinot ekspluatācijas izbeigšanu un sodīšanu par šīm darbībām.

86 Komisijai 2000. gada 28. novembrī nosūtītā vēstulē atzīstot, ka šajās divās teritorijās notiek atkritumu apsaimniekošanas darbības bez prasītās atļaujas, Īrijas valdība tomēr savā atbildē norādīja — 2001. gada septembrī Līšas grāfistes padome tai apliecināja, ka starplaikā ir izbeigtas visas darbības Līroudas teritorijā. Attiecībā uz Belimorisas teritoriju tā uzsver, ka 2002. gada februārī *EPA* publicēja lēmuma projektu, ar ko noraida lūgumu piešķirt atļauju.

87 Savā replikā Komisija apstrīd, ka Līroudā veiktās atkritumu apsaimniekošanas darbības tika izbeigtas. Tā šajā sakarā iesniedz vairākus ziņojumus, kas uzrakstīti pēc inspicēšanas vizītēm šajā teritorijā, no kuriem viens ir datēts ar 2002. gada 6. jūniju un kuram pievienoti momentuzņēmumi, kuros redzams, ka vismaz līdz šim pēdējam minētajam datumam teritorijā turpinājās vērā ņemamas atkritumu apsaimniekošanas un uzglabāšanas darbības. Komisija tāpat uzrāda vairākus inspicēšanas ziņojumus un momentuzņēmumus, kas apliecina, ka Belimorisā tika veiktas apjomīgas atkritumu apsaimniekošanas darbības.

88 Savā atbildē uz repliku, kas Tiesas kancelejā iesniegta 2003. gada 10. janvārī, Īrijas valdība norāda, ka lēmums par pieteikumu izsniegt atļauju Belimorisas teritorijai ir sagaidāms 2003. gada martā.

89 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Tiesa uzskata — ir juridiski pietiekami pierādīts, ka Īrijas kompetentās iestādes ir pieļāvušas, ka privāts operators neizmantotos Līroudas un Belimorisas karjeros Portārlingtonas tuvumā, Līšas grāfistē, kopš astoņdesmitajiem gadiem bez atļaujas ekspluatē divas vērā ņemamas atkritumu pārstrādes

iekārtas, kuras abas atrodas Barovas upes hidrogrāfiskajā baseinā, kas ir svarīga ūdens plūsma, šīm iestādēm nenodrošinot ekspluatācijas izbeigšanu un sodīšanu par šīm darbībām. Attiecībā uz teritoriju, kas atrodas Līroudā, šī situācija turpinājās vismaz līdz 2002. gada 6. jūnijam un Belimorisas teritorijā — vismaz līdz 2003. gada 10. janvārim.

— Municipālās izgāztuves ekspluatācija bez atļaujas Dramnebodenā, Makišā [*Muckish*] un Glenellē [*Glenalla*], Donegolas grāfistē (Sūdzība 2000/4408)

90 Lietas dalībnieki neapstrīd, ka pēc tam, kad, piemērojot 1996. gada likumu, par Dramnebodenas municipālo izgāztuvi tika iesniegts 1998. gada 30. septembra pieteikums atļaujas saņemšanai, ar Donegolas grāfistes padomes 1999. gada 26. aprīļa lēmumu tika noteikta šīs izgāztuves slēgšana. Tādējādi šo iestādi rosināja izlemt, vai turpināt municipālo izgāztuvju darbību Makišā un Glenellē, kas tika slēgtas īsi pirms 1999. gada 1. marta — beidzamā datuma, pirms kura visām municipālajām izgāztuvēm saskaņā ar šo likumu bija jāiesniedz pieteikums atļaujas saņemšanai. Līdz ar to atkritumu apsaimniekošanas darbības šajās divās minētajās izgāztuvēs atsākās, kaut arī attiecīgo personu pieteikumi atļaujas saņemšanai netika iesniegti līdz pat 1999. gada 5. oktobrim. Neskatoties uz šo lūgumu vēlīno raksturu, *EPA* neiebilda pret to, ka šo izgāztuvju darbība turpinās.

— Atkritumu neatļauta izgāšana un uzglabāšana Kārlinfordlokā, Grīnorā, Lauzas grāfistē (Sūdzība 2000/4145)

91 Komisija apgalvo, ka Īrijas iestādes kopš 1990. gada ir pieļāvušas būvniecības un nojaukšanas atkritumu neatļautu izgāšanu teritorijā, kas atrodas jūras krastā Kārlinfordlokā, Grīnorā, Lauzas grāfistē, nenodrošinot ne sodīšanu par šādām darbībām, ne arī atkritumu aizvākšanu.

92 2001. gada 9. aprīļa vēstulē Komisijai Īrijas valdība norādīja, ka *Department of the Marine and Natural Resources* (Jūras un dabas resursu departaments) uzskatīja, ka jautājums par atkritumiem tiks atrisināts izskatāmā vietējās attīstības projekta ietvaros. Turklāt *Department of the Environment and Local Government* (Vides un pašvaldības departaments) pārsūtīja Komisijai 2000. gada 23. oktobra ziņojuma kopiju, kurā atkritumi, kas novietoti Kārlinfordlokā, identificēti kā būvgruži.

93 Savā iebildumu rakstā Īrijas valdība tomēr apgalvo, ka šis pēdējais novērtējums ir kļūdains. Pēc paraugu ņemšanas šajā vietā 2002. gada janvārī, ko veica pēc Lauzas grāfistes padomes lūguma, kļuva skaidrs, ka teritorijā esošos materiālus veido ieži, kā arī akmeņi, kas iegūti no karjera un ko tur novietojis uzņēmums *Greenore Port*, lai palielinātu zemes vērtību, tādējādi apglabāšana nebija notikusi. Turklāt šobrīd šos materiālus paredzēts izmantot mola celtniecībai šajā vietā.

94 Šajā gadījumā Tiesa konstatē, ka Komisijas iesniegtie pierādījumi, kuru starpā ir arī sūdzību iesniedzēju un *Department of the Marine and Natural Resources* vēstules, divi inspicēšanas ziņojumi, ko izstrādājuši šīs ministrijas darbinieki, 1993. gadā un 1997. gadā šajā teritorijā veicot pārbaudes, kā arī vairākas fotogrāfijas, kas datētas ar 2002. gada janvāri, liecina, ka attiecīgos atkritumus veido nojaukšanas paliekas, tostarp dzelzsbetona paliekas, un metāllūžņu atkritumi. Tāpat no šiem pierādījumiem juridiski pietiekami ir redzams, ka kopš 1990. gada šos nojaukšanas un būvniecības atkritumus [būvgružus] bez atļaujas izgāza un uzkrāja privāts operators teritorijā, kas atrodas jūras krastā Kārlinfordlokā, un ka Īrijas kompetentās iestādes pieļāva šādu situāciju vismaz līdz 2002. gada janvārim, nenodrošinot, ka šādas darbības tiek izbeigtas un par tām tiek piemērots sods, nedz arī, ka attiecīgie atkritumi tiek aizvākti.

— Atkritumu savākšana, ko Breijā, Viklovas grāfistē, veic privāti uzņēmumi, kuriem nav atļaujas vai kuri nav reģistrēti (Sūdzība 2000/4157)

95 Komisija apgalvo, ka 2000. gada janvārī Breijas pašvaldības padome nolēma izbeigt sadzīves atkritumu savākšanu un aicināja iedzīvotājus vērsties pie privātiem savācējiem, kas bija norādīti tās nosūtītajā sarakstā. Tomēr saskaņā ar Komisijas norādīto šie savācēji netika reģistrēti vai nebija saņēmuši atļauju Direktīvas 12. panta izpratnē, jo šie noteikumi nebija transponēti Īrijas tiesībās.

96 Komisijai adresētajā 2000. gada 4. oktobra vēstulē Īrijas valdība norāda, pirmkārt, ka Breijas pašvaldība uzturēja visu to atkritumu savācēju reģistru, kas darbojās tās teritorijā. Otrkārt, tā informēja Komisiju par nākotnē gaidāmo noteikumu pieņemšanu, kas atkritumu savākšanu Īrijā pakļautu atļauju sistēmai.

— Atkritumu neatļauta uzkrāšana Bellinetinā, Pikardstaunā, Beliganerbogā un Kāsltaunā, Voterfordas grāfistē (Sūdzība 2000/4633)

97 Savā prasības pieteikumā Komisija apgalvo, ka Voterfordas grāfistes padome vismaz līdz 2001. gada decembrim ir pieļāvusi dažādu atkritumu, galvenokārt būvgružu, neatļautu uzkrāšanu dažādās Voterfordas mitrainēs, vairākas no kurām atrodas Bellinetinā, Pikardstaunā, Beliganerbogā un Kāsltaunā, nenodrošinot, lai šīs darbības tiek izbeigtas un par tām tiek piemērots sods, nedz arī to, lai šie atkritumi tiek aizvākti.

98 Savā iebildumu rakstā, kas Tiesā iesniegts 2002. gada 19. augustā, Īrijas valdība apgalvo, ka, beidzoties 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktajam termiņam, tika izbeigta jebkāda izgāšana Pikardstaunā, Kāsltaunā un Beliganerbogā. Turklāt Voterfordas grāfistes padome veica pasākumus, lai nodrošinātu pirmajās divās teritorijās novietoto atkritumu izvešanu. Attiecībā uz trešo teritoriju — tā starplaikā bija apsēta ar zālienu, un saskaņā ar padomes teikto atkritumu aizvākšana neļautu atjaunot attiecīgās mitraines sākotnējo stāvokli. Valdība turklāt uzsver, ka 2002. gada janvārī, proti — pēc tam, kad bez rezultātiem palika šīs padomes 2000. gada jūnija rīkojums izbeigt izgāšanu un aizvākt atkritumus, attiecībā uz Bellinetinas teritoriju tika ierosināts process.

99 Savas replikas atbalstam Komisija iesniedz ar 2002. gada septembri datētus momentuzņēmumus, kuros redzami būvgružu atkritumi Bellinetinā, Pikardstaunā un Kāsltaunā, kā arī kāda iesākta būve pirmajā no šīm trijām teritorijām.

100 Atbildē uz repliku, kas Tiesai iesniegta 2003. gada 10. janvārī, Īrijas valdība uzsver, ka atkritumu izgāšana Bellinetinā, Pikardstaunā, Beliganerbogā un Kāsltaunā notika platībā, kas aizņem attiecīgi 0,1, 0,8, 0,4 un 1 hektāru, proti — 0,15 %, 27 %, 6 % un 17 % no attiecīgajām mitrainēm. Attiecībā uz Bellinetinas teritoriju ar *Circuit Court* (apgabaltiesa) rīkojumu tika pieprasīts aizvākt atkritumus, kā arī nojaukt iesākto būvi, un 2002. gada decembrī šajā tiesā tika iesniegta prasība sodīt teritorijas īpašnieku ar brīvības atņemšanu. Nesen, saņemot informāciju par jauniem atkritumu izgāšanas gadījumiem Kāsltaunā, Voterfordas grāfistes padome izteica nodomu pieprasīt, lai tiek aizvākti šajā teritorijā, kā arī Pikardstaunā novietotie atkritumi.

101 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Tiesa uzskata — ir juridiski pietiekami pierādīts, ka vairākās Voterfordas grāfistes mitrainēs Bellinetinā, Pikardstaunā, Beliganerbogā un Kāsltaunā pēc privātu operatoru iniciatīvas tika novietoti atkritumi, galvenokārt

būvgruži, un ka, beidzoties 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktajam termiņam, kompetentā vietējā iestāde nebija nodrošinājusi, lai šāda izgāšana tiek izbeigta un par to tiek piemērots sods, nedz arī to, lai attiecīgie atkritumi tiek aizvākti; situācija turklāt turpinājās pēc tam, kad bija celta šī prasība.

Par Direktīvas 9. un 10. panta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

102 Komisija norāda, ka saskaņā ar Direktīvas 9. un 10. panta noteikumiem visām atkritumu pārstrādes darbībām kopš 1977. gada ir jānotiek, saņemot atļauju. Šāda atļauja, kas izsniegta, lai piemērotu Direktīvas 4. pantu, un ar ko jānosaka nosacījumi, kuriem šīm darbībām ir jāatbilst, lai aizsargātu vidi, noteikti ir jāsaņem iepriekš.

103 Kā uzskata Komisija, daudzas municipālo atkritumu apsaimniekošanas darbības Īrijā tomēr tiek veiktas bez atļaujas, kā to apstiprina, piemēram, gadījumi ar izgāztuvēm Pauerstaunā, kā arī Tramorā un Kilberi, par ko attiecīgi ir Sūdzība 1999/4351 un Sūdzība 1999/5008.

104 Turklāt saskaņā ar 1996. gada likumu atļaujas saņemšanai iesniegto pieteikumu izskatīšana attiecībā uz esošajām iekārtām ir pārmērīgi ilga, vienlaikus atļaujas izskatīšanas procesa laikā tās turpina sistemātiski darboties. Turklāt 2000. gada 23. februārī Komisijai nosūtītais Īrijas valdības ziņojums liecina, ka uz 2000. gada

2. februāri no 137 šāda veida atļauju pieteikumiem 102 vēl turpināja izskatīt. Gadījumā ar Makišas izgāztuvi un Glenelles izgāztuvi, par ko ir Sūdzība 2000/4408, *EPA* ir pieļāvusi arī, ka turpinās to ekspluatācija, lai gan likumā noteiktajā termiņā nebija iesniegts pieteikums atļaujas saņemšanai.

105 Kā uzskata Komisija, Īrija tāpat nav izpildījusi savus pienākumus, nepakļaujot Direktīvas 9. pantā paredzētajai atļauju procedūrai municipālās izgāztuves, kas tika slēgtas pirms šī termiņa beigām.

106 Saistībā ar privātu operatoru veikto atkritumu apsaimniekošanu Komisija uzskata, ka Īrijas iestādes dažādos līmeņos ir vienlīdz pieļāvušas, ka ilglaicīgi turpinās neatļautas darbības ļoti daudzās Īrijas vietās, nenodrošinot ne to izbeigšanu, ne sodīšanu par tām, ko it īpaši apliecina Sūdzības 1997/4705, Sūdzības 1997/4792, Sūdzības 1999/4478, Sūdzības 1999/4801, Sūdzības 1999/5112, Sūdzības 2000/4145 un Sūdzības 2000/4633 izmeklēšana. Kā tostarp parādīja Sūdzības 1997/4847 izmeklēšana, atsevišķos gadījumos piemērotās sankcijas turklāt palika bez jebkāda atturoša rezultāta. Tādējādi negodīgie operatori tikai iedrošināti ekonomiskā aprēķina ziņā turpināt savas nelikumīgās darbības, turpretim viņu konkurenti, kas pakļāvās Direktīvas prasībām, tika sodīti.

107 Gadījumos, kas saistīti ar pieteikumu saņemt atļauju vai pilsētplānošanas atļauju attiecībā uz nelikumīgi pastāvošām iekārtām, Īrijas kompetentās iestādes turklāt pieļāva, ka attiecīgās darbības turpinās, [un] šādos gadījumos beidzot izsniegtās atļaujas piesedza senākus pārkāpumus, par ko liecina tostarp Sūdzības 1997/4792, Sūdzības 1999/4478, Sūdzības 1999/4801, Sūdzības 1999/5112 un Sūdzības 2000/4145 izmeklēšana. Gadījumā, kas aplūkots Sūdzībā 1997/4705, *EPA* pat ir pieļāvusi, ka aizpildīšanas darbība mitrainē tika pielīdzināta reģenerācijai un ka šajā gadījumā saskaņā ar valsts tiesību aktiem atļauja nav vajadzīga.

108 Savā iebildumu rakstā attiecībā uz darbībām, kas saistītas ar municipālajiem atkritumiem, Īrijas valdība uzsver, ka 2001. gada septembra beigās tikai 14 strādājošām municipālajām izgāztuvēm vēl bija jāsaņem atļauja un ka situācija 2002. gada 29. novembrī — datumā, kurā tika izsniegta pēdējā atļauja — bija pilnībā noregulēta. Pieteikumu izskatīšanas ilgums šajā sakarā bija samērīgs, ņemot vērā vienlaicīgo pieteikumu pieplūdumu saistībā ar esošajām iekārtām, lietu sarežģīto raksturu un smagnējo atļauju izsniegšanas procesu. Attiecībā uz Glenelles un Makišas izgāztuvēm tie bija ārkārtas gadījumi.

109 Turklāt saskaņā ar Īrijas valdības norādīto Direktīvas 9. pants nepieprasa ar atpakaļejošu spēku piemērot atļauju sistēmu iekārtai, kas ir slēgta, pirms beidzies tiesiski noteiktais termiņš, kurā jāiesniedz pieteikums atļaujas saņemšanai.

110 Attiecībā uz privātā sektora apsaimniekotajiem atkritumiem valdība iebilst pret to, ka pastāvētu vispārēja tendence, saskaņā ar kuru Īrijas iestādes pieļauj neatļautas darbības. Tādējādi laikā no 1998. gada maija līdz 2002. gada augustam bija iesniegts 651 pieteikums atļaujas saņemšanai esošu vai projektētu izgāztuvju ekspluatācijai un bija izsniegtas 384 atļaujas.

111 Turklāt 1996. gada likums paredz atbilstošu naudas sodu un cietumsodu, un šī likuma pārkāpējiem tiek piemērotas sankcijas. Savā iebildumu rakstā, kas Tiesai iesniegts 2002. gada 19. augustā, Īrijas valdība apgalvo, ka saskaņā ar informāciju, ko tā neiesniedz, bet ko tai ir nosūtījušas 33 no 34 vietējām kompetentajām iestādēm, sākot no 1996. gada maija, ir sastādīti vairāk nekā 930 akti, ar ko pieprasīts izbeigt neatļautas darbības un attiecīgos atkritumus pārvest uz iekārtu, kurai ir atļauja, kā arī 76 akti, ar ko pieprasīts veikt citas darbības, vienlaikus kopš 1998. gada šīs iestādes 111 reizes ir novedušas lietu līdz galam, un turpinās vēl 84 šādu lietu izskatīšana. Attiecībā uz *EPA* — tā ir uzsākusi 14 lietas atbilstoši 1996. gada likumam.

112 Tāpat tiesas ir pieņēmušas dažādus atbildētājiem nelabvēlīgus spriedumus. Šī apgalvojuma atbalstam Īrijas valdība uzrāda *High Court* (Augstā tiesa) 2002. gada 31. jūlija spriedumu, ar ko uzliek pārkāpējiem par pienākumu atjaunot teritoriju Viklovas grāfistē, kurā tika nelikumīgi izgāzti slimnīcu bīstamie atkritumi. Tāpat tā atsaucas uz spriedumu, ko pieņēmusi *Naas District Court*, ar ko piesprież trīs cietumsodus par atkritumu nelikumīgu turēšanu.

113 Attiecībā uz konkrētiem gadījumiem, kas atspoguļoti Komisijai adresētajās sūdzībās tiktāl, ciktāl šie fakti attiecas uz šo prasību, Īrijas valdība apstrīd, ka šīs valsts iestādes būtu bijušas inertas. Turklāt Direktīva neaizliedz, ka atļaujas izsniegšanas procesa laikā tiek turpinātas reģenerācijas darbības, kas nenodara būtisku kaitējumu videi. Saistībā ar *EPA* 1998. gada 20. marta vēstuli — tā vienkārši atspoguļo Īrijas tiesību aktu stāvokli tajā laikā, jo atkritumu reģenerācijas darbībām tika piemērota atļauju sistēma tikai saskaņā ar *Waste Management (Licensing) (Amendment) Regulations 1998*, kas stājās spēkā 1998. gada 19. maijā.

— Tiesas vērtējums

114 Sākotnēji ir jāatzīmē, ka līdz 1996. gada likuma un tā piemērošanas noteikumu pieņemšanai atļauju sistēma uz municipālajiem atkritumiem Īrijā neattiecās. Attiecībās uz atkritumiem, ko apsaimnieko privāti operatori, atsevišķi Īrijas valdības apgalvojumi vedina domāt, ka šādu sistēmu to apglabāšanai piemēroja kopš 1980. gada, turpretim to reģenerācijai — tikai no 1998. gada.

115 Kā redzams šī sprieduma 22. un 23. punktā, prasības mērķis ir konstatēt, ka dienā, kad beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais divu mēnešu termiņš, Īrija nebija izpildījusi savus pienākumus, kas izriet no Direktīvas 9. un 10. panta, t.i., nodrošināt, lai visām atkritumu apstrādes darbībām tiek piemērota atļauju sistēma.

116 Šajā sakarā uzreiz ir jāatgādina, ka atbilstoši EKL 249. panta trešajai daļai Direktīvas tām dalībvalstīm, kurām tās adresētas, uzliek saistības attiecībā uz sasniedzamo rezultātu. Šajā gadījumā Direktīvas 9. un 10. pants uzliek dalībvalstīm skaidri un nepārprotami formulētus pienākumus sasniegt noteiktu rezultātu, saskaņā ar kuriem uzņēmumiem, kas veic atkritumu apglabāšanas vai reģenerācijas darbības šo dalībvalstu teritorijā, ir jābūt atļaujai. Tātad dalībvalsts ir izpildījusi savus pienākumus attiecībā uz šiem noteikumiem tikai tad, ja papildus pareizai šo noteikumu transpozīcijai valsts tiesībās attiecīgajiem operatoriem ir arī pieprasīta atļauja (skat. pēc analoģijas attiecībā uz sadedzināšanas iekārtu iedarbināšanas iepriekšēju atļauju, ko paredz 2. pants Padomes 1989. gada 8. jūnija Direktīvā 89/369/EEK par jaunu sadzīves atkritumu sadedzināšanas iekārtu radītā gaisa piesārņojuma novēršanu (OV L 163, 32. lpp.), 2002. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-139/00 Komisija/Spānija, *Recueil*, I-6407. lpp., 27. punkts).

117 Tādējādi, kā norādījis ģenerāladvokāts savu secinājumu 27.–29. punktā, dalībvalstu kompetencē ir nodrošināt, lai ieviestā atļauju sistēma tiek efektīvi pielietota un ievērota, tostarp īstenojot šajā sakarā attiecīgo kontroli un nodrošinot, lai tiek izbeigtas darbības, ko veic bez atļaujas, un par tām piemērots efektīvs sods.

118 Turklāt ir jāatzīmē, ka Direktīvas 9. un 10. pantā paredzētās atļauju sistēmas mērķis, kā izriet no pašu šo noteikumu formulējuma, ir nodrošināt pareizu minētās direktīvas 4. panta piemērošanu, tostarp nodrošinot, ka šo atļauju ietvaros veiktās apglabāšanas un reģenerācijas darbības atbilst dažādām 4. panta prasībām. Šim

nolūkam minētajās atļaujās ir jāietver noteikts skaits elementu un nosacījumu, kā tas turklāt ir skaidri noteikts Direktīvas 9. pantā attiecībā uz apglabāšanas darbībām. Tātad atļauju procesam, kas ir noteikts 9. un 10. pantā, katrā ziņā ir jānotiek pirms jebkādām apglabāšanas un reģenerācijas darbībām (šajā sakarā skat. 2001. gada 14. jūnija spriedumu lietā C-230/00 Komisija/Beļģija, *Recueil*, I-4591. lpp., 16. punkts). Pretēji tam, ko apgalvo Īrijas valdība, no tā vien, ka ir iesniegts atļaujas pieteikums, neizriet, ka šīs darbības atbilst šo noteikumu prasībām.

119 Tādējādi šajā lietā nevar atbalstīt Īrijas valdības argumentu, saskaņā ar kuru, lai piemērotu valsts tiesību aktu ieviestu atļauju sistēmu, bija vajadzīgs pārejas periods, kurā esošās iekārtas varēja darboties.

120 Saskaņā ar Direktīvas 75/442 13. panta noteikumiem, lai izpildītu Direktīvas prasības, dalībvalstīm 24 mēnešu laikā, skaitot no paziņošanas brīža, ir jāievieš vajadzīgie pasākumi. Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka ar Direktīvas 9. un 10. pantu aizstāja Direktīvas 75/442 8. pantu un esošo pienākumu turpināšanai nostiprināja Direktīvas noteikumus, kas jau paredzēja atļauju sistēmu atkritumu apstrādes, glabāšanas un izgāšanas iekārtām (šajā sakarā skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *San Rocco*, 37. punkts).

121 Tādējādi Īrijas valdības kompetencē bija pienācīgā laikā uzsākt vajadzīgās procedūras, lai valsts tiesību sistēmā vispirms transponētu Direktīvas 75/442 8. pantu, pēc tam Direktīvas 9. un 10. pantu tā, lai šo procesu pabeigtu minēto direktīvu noteiktajos termiņos un lai izpildītu šajos noteikumos skaidri un nepārprotami formulēto pienākumu sasniegt noteiktu rezultātu, t.i., ka attiecīgās darbības tiek

veiktas, tikai saņemot pieprasīto atļauju. Tā kā Īrijas pieņemtie transponēšanas pasākumi bija vēlīni, uz tiem nevar atsaukties, lai attaisnotu pienākumu neizpildi (skat. pēc analoģijas 2002. gada 18. jūnija spriedumu lietā C-60/01 Komisija/ Francija, *Recueil*, I-5679. lpp., 33., 37. un 39. punkts).

122 Izmantojot izskaidrojuma ievadpunktus, ir jākonstatē — attiecībā uz municipālajām izgāztuvēm šī sprieduma 108. punktā ir redzams, ka Īrijas valdība pati ir atzinusi, ka dienā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, 14 izgāztuves darbojās bez atļaujas.

123 Īrijas valdība tāpat atzīst, ka, beidzoties šim termiņam, Īrijas iestādes sistemātiski pieļāva, ka esošās iekārtas turpina darboties periodā, kas sākās no dienas, kurā tiek iesniegts pieteikums atļaujas saņemšanai, līdz dienai, kurā pēc pieteikuma pārbaudes tiek pieņemts lēmums. Kā redzams šī sprieduma 84. punktā, tā tas tostarp bija gadījumos ar izgāztuvēm Tramorā un Kilberī.

124 Turklāt no vairākiem Tiesai šajā sakarā iesniegtiem dokumentiem izriet, ka vienlaikus termiņš, kas praksē paiet, pirms tiek nolemts izsniegt atļauju esošajām iekārtām vai pamatoti atteikt atļauju, kopumā ir visai ievērojams; 2000. gada 30. novembra vēstulē Komisijai Īrijas valdība pati atzīst, ka šie termiņi ir satraucoši.

125 Rakstā ar nosaukumu "Waste Licensing 1997–2000: Lessons from the Application process", kas publicēts 2002. gadā "Irish Planning and Environmental Law Journal", ko iesniegusi Īrijas valdība, turklāt norādīts, ka atļauju izskatīšanas vidējais ilgums ir

808 dienas. Šī sprieduma 84. punktā redzams, ka atļaujas municipālajām izgāztuvēm Tramorā un Kilberī, kas izveidotas pat trīsdesmitajos un septiņdesmitajos gados, tika izsniegtas, tikai pabeidzot attiecīgi 36 un 45 mēnešus ilgušu procedūru, lai gan šīs izgāztuves radīja ievērojamu vides piesārņojumu un nodarīja kaitējumu īpašas nozīmes vides teritorijai.

126 Saskaņā ar iepriekš minēto rakstu šāda gausuma galvenais iemesls ir tas, ka ārkārtīgi pieaudzis vienlaicīgi iesniegtu pieteikumu skaits attiecībā uz esošām teritorijām, kas ir sliktā novietojumā un tiek niecīgi kontrolētas, kā arī acīmredzamais darbinieku trūkums *EPA* struktūrā. Tomēr, kā norāda ģenerāladvokāts savu secinājumu 75. punktā, ja dalībvalsts jau aptuveni 20 gadus nav pildījusi savu pienākumu sasniegt Direktīvas 9. pantā noteikto rezultātu, tai ir pienākums darīt visu, lai pēc iespējas ātrāk izbeigtu šādu neizpildi.

127 No visa iepriekš minētā izriet, ka dienā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, Īrija vēl nebija izpildījusi savu pienākumu, kas tai ir jāpilda kopš 1977. gada, proti — nodrošināt, lai visām municipālajām izgāztuvēm ir prasītā atļauja. Šādai pienākumu neizpildei — ko rada gan Direktīvas 9. panta novēlota transponēšana, gan sistemātiska atturēšanās no prasības atļaujas izsniegšanas procesa laikā izbeigt esošās neatļautās darbības, gan tas, ka trūkst pienācīgu pasākumu, lai attiecinātu beidzot iekšēji ieviesto sistēmu uz iekārtām — vienlaikus ir vispārējs un pastāvīgs raksturs.

128 Saistībā ar municipālajām izgāztuvēm, kuras tika slēgtas, pirms beidzās noteiktais termiņš atļaujas pieteikuma iesniegšanai saskaņā ar 1996. gada likumu un tā piemērošanas noteikumiem, ir jākonstatē — Komisija neapgalvo, ka Direktīva šajos tiesību aktos ir nepareizi transponēta, jo tie neparedz, ka šādām izgāztuvēm būtu jāsaņem atļauja. Kā redzams šī sprieduma 22. punktā, Komisija tieši pretēji

pirmstiesas procesā un procesā šajā Tiesā uzsvēra, ka, izņemot Direktīvas 12. pantu, tās prasība attiecās nevis uz to, ka nav transponēta Direktīva, bet gan uz trūkumiem to valsts noteikumu piemērošanā, kas ir pieņemti ar mērķi veikt šādu transpozīciju. Šajos apstākļos Komisija šīs prasības ietvaros nevar prasīt, lai tiek konstatēta Īrijas pienākumu neizpilde sakarā ar to, ko tās administratīvās iestādes, piemērojot 1996. gada likumu un tā piemērošanas noteikumus, kas neparedz šādu iespēju, nav attiecinājušas uz šādām slēgtām izgāztuvēm Direktīvas 9. pantā paredzēto atļaujas saņemšanu.

129 Attiecībā uz privātu operatoru veikto atkritumu apsaimniekošanu Tiesa uzskata — kā liecina šī sprieduma 60., 63., 68., 75., 89., 94. un 101. punktā formulētie konstatējumi, vairākas Īrijas vietējās iestādes Īrijas teritorijā daudzviet ir pieļāvušas neatļautas darbības, kas saistītas ar vērā ņemamiem atkritumu daudzumiem, kas bieži turpinājās ļoti ilgu laika periodu, nepieņemot pienācīgus pasākumus, lai nodrošinātu šādu darbību izbeigšanu, kā arī efektīvu sodīšanu un to, ka tās neatkārtojas.

130 No šiem konstatējumiem arī izriet, ka šāda pieeja turpinājās dienā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš.

131 Pirmkārt, kā redzams šī sprieduma 118. un 119. punktā, tas, ka dažos gadījumos attiecībā uz pastāvošu iekārtu bija iesniegts pieteikums atļaujas saņemšanai, pretēji Īrijas iestāžu praksei nekādi neļauj uzskatīt, ka Direktīvas 9. un 10. panta prasības ir izpildītas, ne arī, ka atļaujas izskatīšanas procesa laikā varētu pieļaut, ka šādas darbības turpinās.

132 Otrkārt, kā Komisija ir pareizi uzsvērusi, tas, ka divās konkrēti izskatītajās situācijās, kas izklāstītas šī sprieduma 63. un 75. punktā, atļauja beidzot tika izdota pirms beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, nekādi neietekmē ne faktu, ka pagātnē nav pieņemtas nekādas sankcijas par attiecīgajām neatļautajām darbībām, ne arī konstatāciju, saskaņā ar kuru attiecīgajā laikposmā Īrijā pastāvēja vispārēja tendence, ka vietējās kompetentās iestādes pieļāva šo noteikumu neievērošanu.

133 Norādot — kā ir atzīmējis ģenerāladvokāts savu secinājumu 121. punktā — uz liela mēroga administratīvu problēmu, šī pieļaujošā attieksme ir pietiekami vispārīga un pastāvīga, lai varētu secināt, ka pastāv Īrijas iestādēm piedēvējama un raksturīga prakse nenodrošināt pareizu Direktīvas 9. un 10. panta ieviešanu.

134 Šis vērtējums, starp citu, ir apstiprināts vairākos Komisijas iesniegtajos dokumentos. Tostarp no īpaši izstrādāta analītiska statistikas pētījuma ar nosaukumu *"Strategic review & outlook for Waste Management capacity and the impact on the Irish Economy"*, kas datēts ar 2002. gada jūliju, izriet, ka, beidzoties 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktajam termiņam, Īrijas atkritumu apglabāšanas tīkls bija tuvu savai ietilpībai un ka šī situācija bija saistīta ar to, ka palielinājās nelikumīgo izgāztuvju un krātuvju skaits. Šis pats secinājums ir izdarīts dokumentā ar nosaukumu *"National Waste management strategy"*, ko 2002. gada janvārī Īrijas valdībai iesniedza *The Institution of the Engineers of Ireland* (Īrijas Inženieru institūts), kurā uzsvērts, ka visā Īrijas teritorijā ir simtiem, ja ne tūkstošiem, nelikumīgu izgāztuvju.

135 It īpaši attiecībā uz Viklovas grāfisti raksti presē, kas publicēti laikā no 2001. gada 8. decembra līdz 2002. gada 9. aprīlim, kā arī šīs grāfistes padomes 2001. gada

7. septembra ziņojums jo sevišķi apstiprina, ka laikā, kad beidzās šajā argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, minētajā grāfistē bija uzskaitītas gandrīz simts nelikumīgas teritorijas, no kurām dažas bija ļoti lielas un tajās tostarp bija slimnīcu bīstamie atkritumi.

136 Tā kā Komisija ir iesniegusi pietiekamus pierādījumus, kas liecina par to, ka Īrijas iestādes vispārīgi un pastāvīgi pieļāva daudzas situācijas, kas tulkojamas kā Direktīvas 9. un 10. pantā noteikto prasību pārkāpums, nenodrošinot to izbeigšanu un efektīvu sodīšanu, Īrijas pienākums, kā redzams šī sprieduma 42.–47. punktā, bija pēc būtības un detalizēti apstrīdēt gan šos faktus, gan to sekas.

137 Jāuzskata, ka šajā gadījumā Īrija nav izpildījusi šo prasību, formulējot vienīgi vispārējus, citādi neapstiprinātus apgalvojumus, līdzīgus tiem, kas norādīti šī sprieduma 110.–112. punktā, un iesniedzot vienu tiesas spriedumu, kas pieņemts pēc datuma, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, un kas nav derīgs, lai novērtētu Īrijas iestāžu pieeju šajā datumā.

138 Turklāt atbildē uz repliku, kas Tiesai iesniegta 2003. gada 10. janvārī, Īrijas valdība pati norāda, ka tā nesen bija uzņēmusies dažādas iniciatīvas, lai atbalstītu konsekventu pieeju vides aizsardzības normu piemērošanai, it sevišķi piešķirot vietējām iestādēm līdzekļus, kas paredzēti, lai ļautu tām rūpēties par šo normu ievērošanu; pakļaujot šīs iestādes *EPA* izstrādātajai vides pārvaldības sistēmai; īstenojot strukturētāku un efektīvāku pieeju inspicēšanas veikšanai; izstrādājot likumprojektu, kas satur pastiprinātus noteikumus vides jomā, un šim mērķim izveidojot specializētu iestādi. 2002. gada 14. augustā "*Irish Times*" publicētajā un Komisijas iesniegtajā rakstā tāpat ir ziņots, ka Īrijas vides ministrs ir norādījis, ka

šādas iestādes izveidošana ir viena no viņa prioritātēm, ņemot vērā acīmredzamo vajadzību nodrošināt, ka stingrāk un sistemātiskāk tiek ievēroti tiesību akti par atkritumiem.

139 Attiecībā uz municipālajām izgāztuvēm no iepriekšējā punktā, kā arī no šī sprieduma 127. punktā veiktā secinājuma izriet — ir juridiski pietiekami pierādīts, ka dienā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais divu mēnešu termiņš, Īrija vispārīgi un pastāvīgi nebija pildījusi savu pienākumu nodrošināt pareizu Direktīvas 9. un 10. panta ieviešanu, tādējādi Komisijas iebildums šajā sakarā ir jāapmierina.

Par Direktīvas 12. panta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

140 Komisija uzsver, ka ar *Waste Management (Collection Permit) Regulations 2001* (turpmāk tekstā — "2001. gada noteikumi"), kas tai paziņoti 2001. gada 27. septembrī, Direktīvas 12. pants tiek transponēts vienlaikus gan novēloti, gan neatbilstoši. 2001. gada noteikumi nosaka 2001. gada 30. novembri kā termiņu, līdz kuram jāiesniedz pieteikumi atļaujas saņemšanai. Iesniedzot pieteikumu atļaujas saņemšanai pirms šī datuma, attiecīgajiem operatoriem turklāt līdz procedūras beigām tiek atļauts turpināt savas darbības. Šādas novēlotas transpozīcijas rezultātā prasības par atļaujas saņemšanu un reģistrāciju netika piemērotas atkritumu savākšanas un transportēšanas uzņēmumiem, par ko it īpaši liecina Sūdzībā 2000/4157 uzrādītie fakti.

141 Saskaņā ar Īrijas valdības norādīto 2001. gada noteikumi nodrošina pareizu Direktīvas 12. panta transpozīciju un izbeidz pienākumu neizpildi. Attiecībā uz Komisijas pārmetumiem saistībā ar pārejas noteikumiem Īrijas valdība apgalvo, ka atļaujas pieprasīšana atbilst vismaz reģistrācijai 12. panta izpratnē; tas ir jēdziens, ko var saprast kā vienkāršu, formālu paziņošanu iestādei, bez vajadzības atbilst priekšnosacījumiem. Turklāt Komisijas pieminētais konkrētais gadījums neveido Īrijas pienākumu neizpildi.

— Tiesas vērtējums

142 Direktīvas 12. pantā cita starpā paredzēts, ka uzņēmumiem, kas profesionālā kārtā nodrošina atkritumu savākšanu un transportēšanu, ja tiem nav jāsaņem atļauja, ir jāreģistrējas kompetentajās iestādēs.

143 Īrijas valdība neapstrīd Komisijas apgalvojumu, saskaņā ar kuru ar 2001. gada noteikumiem novēloti ieviestā atļauju sistēma paredz, ka, sākot no 2001. gada 30. novembra, atkritumu savākšanu īstenos atbilstoši vietējās iestādes izdotās atļaujas nosacījumiem un ka attiecībā uz esošajām darbībām visi pieteikumi atļaujas saņemšanai ir jāiesniedz pirms šī datuma.

144 Tātad datumā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais divu mēnešu termiņš, atkritumu savākšanas darbības vēl nebija obligātā kārtā pakļautas atļaujas saņemšanai vai reģistrācijai. Turklāt, pat pieņemot, ka visi attiecīgie

operatori atbilstoši 2001. gada noteikumiem būtu iesnieguši pieteikumu atļaujas saņemšanai pirms šī datuma, ko Īrijas valdība nav pierādījusi, šāda pieteikuma iesniegšana pretēji tam, ko apgalvo Īrijas valdība, nav līdzvērtīga reģistrācijai Direktīvas 12. panta izpratnē un tādējādi neatbilst šīs normas prasībām. Tā liek dalībvalstīm izvēlēties starp atļauju sistēmu un reģistrāciju, un Īrija neizvēlējās otro risinājumu.

145 No iepriekš minētā izriet, ka Komisijas iebildums ir jāapmierina tiktāl, ciktāl ar to paredzēts konstatēt, ka Īrija nebija pareizi transponējusi Direktīvas 12. pantu.

Par Direktīvas 5. panta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

146 Komisija apgalvo, ka Īrija nav pieņēmusi vajadzīgos pasākumus, lai izveidotu integrētu un pietiekamu atkritumu apglabāšanas iekārtu tīklu, jo daudzas iekārtas darbojas bez atļaujas, turklāt palielinot kaitējumu videi, kā par to liecina, piemēram, gadījums ar Tramoras un Kilberī izgāztuvēm, uz ko norādīts Sūdzībā 1999/5008.

147 Īrijas atkritumu apglabāšanas tīkla neatbilstību vienlīdz apliecina arī fakts, ka tas sasniedzis pārsātinātības punktu, kas, starp citu, pastiprināja atkritumu nelegālu izgāšanu lielā apjomā.

148 Īrijas valdība noliedz jebkādu Direktīvas 5. panta pārkāpumu. Pirmkārt, Komisija nav pierādījusi, ka dienā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, nepastāvēja šīs Direktīvas 9. pantā noteiktā atļauju sistēma. Otrkārt, tiktāl, ciktāl jēdzienu "pietiekams" var interpretēt kā tādu, kas norāda uz pietiekamas teritorijas pieejamību, lai nodrošinātu dalībvalsts esošās apglabāšanas vajadzības, vairāki dokumenti, ko Komisija iesniegusi, lai parādītu apgalvoto apglabāšanas ietilpības nepietiekamību Īrijā, nav pārliecinoši. Komisija tostarp nav pierādījusi, ka atkritumus nevar apglabāt izgāztuvju nepietiekamās ietilpības dēļ, un tas, ka atsevišķās izgāztuvēs ir sasniegta to ietilpība, nav nekas ārkārtējs. Tā arī neņem vērā faktorus, tādus kā iespēju pārdalīt apglabāšanas ietilpību starp vietējām iestādēm vai paplašināt esošās izgāztuves, izskatīt esošus jaunu izgāztuvju atvēršanas projektus vai attīstīt reģenerācijas infrastruktūru.

— Tiesas vērtējums

149 Integrēta un pietiekama apglabāšanas iekārtu tīkla izveidošana, ņemot vērā labākās pieejamās tehnoloģijas, kurām nav nesamērīgi augstas izmaksas, ļaujot apglabāt atkritumus tuvākajās piemērotajās atkritumu apglabāšanas iekārtās, saskaņā ar Direktīvas 5. pantu, ir viens no Direktīvas mērķiem (2004. gada 1. aprīļa spriedums apvienotajās lietās C-53/02 un C-217/02 *Commune de Braine-le-Château* u.c., *Recueil*, I-3251. lpp., 33. punkts).

150 Saskaņā ar Direktīvas 9. panta 1. punkta pirmo daļu, "lai īstenotu [Direktīvas] 4., 5. un 7. pantu", jebkuram uzņēmumam, kas nodarbojas ar atkritumu apglabāšanu, ir jāsaņem atļauja. Šī frāze nozīmē, ka Direktīvas 5. panta ieviešanu tostarp ir paredzēts sasniegt ar individuālu atļauju izsniegšanu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Commune de Braine-le-Château* u.c., 40., 41. un 43. punkts).

151 Tomēr, kā redzams šī sprieduma 139. punktā, dienā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais divu mēnešu termiņš, Īrija vispārīgi un pastāvīgi nebija izpildījusi savu pienākumu nodrošināt pareizu Direktīvas 9. panta ieviešanu, pieļaujot, ka liels skaits atkritumu apglabāšanas iekārtu darbojas bez atļaujas.

152 Kā Komisija pareizi apgalvo, ar šo apstākli pietiek, lai secinātu, ka šajā datumā Īrija nepildīja Direktīvas 5. pantā noteiktos pienākumus.

153 Kā izriet no šī sprieduma 118., 149. un 150. punkta, Direktīvas 9. pantā noteiktais atļauju režīms ir paredzēts, lai nodrošinātu atkritumu apglabāšanas darbību atbilstību dažādiem Direktīvas mērķiem. Šim nolūkam atļaujām, kā tas ir skaidri redzams no šīs normas formulējuma, ir jāsatur zināms skaits prasību it sevišķi attiecībā uz atkritumu veidiem un daudzumu, tehniskajām prasībām, vajadzīgajiem drošības pasākumiem, apglabāšanas vietu un apstrādes metodi.

154 Saistībā ar apsaimniekošanas plāniem, uz kuriem norādīts 7. pantā, nosacījumi, kas jāiekļauj individuālajās atļaujās, saskaņā ar šīs pašas Direktīvas 5. pantu līdz ar to

veido priekšnoteikumu integrēta un pietiekama apglabāšanas iekārtu tīkla izveidošanai, it sevišķi ņemot vērā — kā nosaka šī norma — piemērotākās tehnoloģijas, kurām nav nesamērīgi augstas izmaksas, kā arī ģeogrāfiskos apstākļus vai to, ka noteiktiem atkritumu veidiem vajadzīgas speciālas iekārtas, nodrošinot apglabāšanu tuvākajās piemērotajās iekārtās, pateicoties piemērotākās metodes un tehnoloģijas izmantošanai, lai nodrošinātu augsta līmeņa vides un cilvēka veselības aizsardzību.

155 Turklāt no Komisijas iesniegtajiem dokumentiem, it sevišķi no ziņojuma, uz kuru ģenerāladvokāts atsaucas savu secinājumu 92. punktā, un pētījuma, kas datēts ar 2002. gada jūliju un kas pieminēts šī sprieduma 134. punktā, izriet, ka dienā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, Īrijas [atkritumu] apglabāšanas iekārtu tīkls kopumā bija tuvu pārsātinātībai un nebija spējīgs absorbēt šajā dalībvalstī saražotos atkritumus. Turklāt no šiem dokumentiem tāpat izriet, ka līdz ar šo situāciju visā valstī palielinājās nelikumīgo izgāztuvju skaits un izgāšanas apjoms.

156 Ir jākonstatē, ka šo precīzo un izsmeļošo informāciju, kas ietverta šajos dažādajos dokumentos, Īrija nav apstrīdējusi izsmeļoši un pēc būtības, un detalizēti, bet ir tikai diezgan vispārīgi apšaubījusi to pierādījumu raksturu, tādējādi neapmierinot šī sprieduma 42.–47. punktā norādītās prasības.

157 Šajos apstākļos ir jākonstatē, ka datumā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, Īrija nebija pieņēmusi pienācīgus pasākumus, lai izveidotu integrētu un pietiekamu apglabāšanas iekārtu tīklu, kam, kā izriet no

Direktīvas 5. panta, būtu jābūt tādam, kas ļauj Kopienai kopumā nodrošināt savu atkritumu apglabāšanu un dalībvalstīm individuāli virzīties uz šo mērķi.

158 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisijas iebildums par Direktīvas 5. panta pārkāpumu ir jāpieņem.

Par Direktīvas 4. panta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

159 Komisija apgalvo — ar to vien, ka ilgstoši nepastāv un nedarbojas Direktīvas 9. un 10. pantam atbilstoša atļauju sistēma, pietiek, lai konstatētu, ka Īrija nav veikusi vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu atkritumu reģenerāciju vai apglabāšanu, neapdraudot cilvēka veselību un neizmantojot paņēmienus vai metodes, kas var nodarīt kaitējumu videi, kā tai bija pienākums darīt, piemērojot Direktīvas 4. panta pirmo daļu.

160 Tā kā pēdējais noteikums ir jāinterpretē saskaņā ar piesardzības un prevencijas principiem, tā pārkāpšanai nav vajadzīgs, lai pastāvētu reāls kaitējums. Šajā gadījumā, kā liecina it sevišķi Sūdzības 1997/4705, Sūdzības 1997/4792, Sūdzības 1999/4801, Sūdzības 1999/5008, Sūdzības 2000/4408, Sūdzības 2000/4145 un Sūdzības 2000/4633 izmeklēšana, Īrijai nepieņemot vajadzīgos labošanas pasākumus, tostarp nenodrošinot vietu atjaunošanu vai tajās nelikumīgi novietoto atkritumu pienācīgu reģenerāciju, sūdzībās norādītās nelikumīgās darbības faktiski

radīja vairāku īpašas intereses teritoriju degradāciju, kā arī nodarīja reālu kaitējumu videi.

161 Īrijas valdība turklāt nav izpildījusi savu Direktīvas 4. panta otrajā daļā noteikto pienākumu aizliegt atkritumu izvietošanu vai nekontrolētu apglabāšanu.

162 Attiecībā uz Direktīvas 4. panta pirmo daļu Īrijas valdība norāda, ka Komisija nav pierādījusi ne to, ka dienā, kad beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, nav pastāvējusi Direktīvas 9. pantam atbilstoša atļauju sistēma, ne to, ka Īrijas iestādes ir radījušas noteiktu kaitējumu videi. Turklāt Direktīva neliedz atļaut atkritumu izgāztuves darbību jutīgās dabas teritorijās.

163 Komisija nav arī pierādījusi, ka Īrijas iestādes ir izvairījušās atrisināt pastāvošās problēmas, ko radījušas darbības pagātnē. Atļaujās, kas izsniegtas attiecībā uz esošajām vietām, tādām kā Kilberī un Tramora, kā arī Dramnebodena, uz ko norādīts attiecīgi Sūdzībā 1999/5008 un Sūdzībā 2000/4408, tika noteikti pienācīgi pasākumi, vienlaikus 1996. gada likuma 22. panta 7. punkta h) apakšpunkts paredz identificēt un novērtēt slēgtās izgāztuves pirms atļauju sistēmas piemērošanas, lai, ņemot vērā izmaksu lietderību, varētu veikt pasākumus kaitējuma novēršanai.

164 Datumā, kurā beidzās argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, Komisija nav pierādījusi Direktīvas 4. panta otrās daļas pārkāpumu.

— Tiesas vērtējums

165 Jāatceras, ka pienākums apglabāt atkritumus, neapdraudot cilvēka veselību un nenodarot kaitējumu videi, ir Kopienas vides politikas mērķi un ka Direktīvas 4. pants jo sevišķi tiecās ieviest principu, proti — ka ir jāveic preventīva darbība, kas norādīta EKL 174. panta 2. punkta pirmās daļas otrajā teikumā, saskaņā ar kuru Kopienai un dalībvalstīm ir pienākums novērst, samazināt un pēc iespējas nekavējoties likvidēt piesārņojuma vai kaitējuma avotus, pieņemot tādus pasākumus, kas izskaustu zināmos riskus (skat. 1999. gada 5. oktobra spriedumu apvienotajās lietās C-175/98 un C-177/98 *Lirussi* un *Bizzaro*, *Recueil*, I-6881. lpp., 51. punkts, un 2000. gada 4. jūlija spriedumu lietā C-387/97 Komisija/Grieķija, *Recueil*, I-5047. lpp., 94. punkts).

166 Pirmkārt, Direktīvas 4. pantā noteikti vairāki mērķi, kas dalībvalstīm ir jāievēro, veicot īpašākus pienākumus, ko tām uzliek citi šīs Direktīvas noteikumi (šajā sakarā skat. 1994. gada 23. februāra spriedumu lietā C-236/92 *Comitato di coordinamento per la difesa della cava* u.c., *Recueil*, I-483. lpp., 12. punkts).

167 Šajā sakarā no Direktīvas 9. panta 1. punkta pirmās daļas un 10. panta noteikumiem izriet, ka, tostarp "lai piemērotu" Direktīvas 4. pantu, visiem uzņēmumiem, kas veic atkritumu apglabāšanas vai reģenerācijas darbības, ir jāsaņem atļauja. Kā ir norādīts šī sprieduma 150. punktā, šī frāze nozīmē, ka Direktīvas 4. panta ieviešanu ir paredzēts sasniegt tostarp ar šādu individuālo atļauju izsniegšanu (iepriekš minētais spriedums lietā *Commune de Braine-le-Château* u.c., 41. un 43. punkts).

168 Otrkārt, pat ja Direktīvas 4. panta pirmajā daļā nav precizēts veicamo pasākumu konkrēts saturs, lai nodrošinātu, ka atkritumi tiek apglabāti, neapdraudot cilvēka veselību un nenodarot kaitējumu videi, tas iespaido to, ka šis noteikums, kurā ietverti pienākumi, kuri nav atkarīgi no pienākumiem, kas izriet no citiem Direktīvas noteikumiem, ir saistošs dalībvalstīm attiecībā uz sasniedzamo mērķi, atstājot tām rīcības brīvību, izvērtējot šādu pasākumu vajadzību (iepriekš minētais spriedums lietā *San Rocco*, 67. punkts, un iepriekš minētais 2000. gada 4. jūlija spriedums lietā Komisija/Grieķija, 55. un 58. punkts).

169 Tā kā ir skaidrs, ka principā no fakta par situācijas neatbilstību Direktīvas 4. panta pirmajai daļai nav iespējams tieši secināt, ka attiecīgā dalībvalsts noteikti nav izpildījusi savus pienākumus, ko tai uzliek šī norma, t.i., veikt vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka atkritumi tiek apglabāti, neapdraudot cilvēka veselību un nenodarot kaitējumu videi, tomēr nav apstrīdams, ka šādas situācijas turpināšanās, it sevišķi, ja, kompetentajām iestādēm neiejaucoties, ilgākā laikposmā tā noved pie vērā ņemamas vides degradācijas, tas var norādīt, ka dalībvalstis ir pārsniegušas tām ar šo normu piešķirto rīcības brīvību (iepriekš minētais spriedums *San Rocco*, 67. un 68. punkts).

170 Šajā lietā ir konstatēts, kā izriet no šī sprieduma 139. punkta, ka dienā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais divu mēnešu termiņš, Īrija vispārīgi un pastāvīgi nebija izpildījusi savu pienākumu nodrošināt pareizu Direktīvas 9. un 10. panta ieviešanu.

171 Kā savu secinājumu 98. punktā norāda ģenerāladvokāts, ar šo faktu pietiek, lai noteiktu, ka Īrija tikpat vispārīgi un pastāvīgi nav pildījusi Direktīvas 4. panta — normas, kas ir cieši saistīta ar Direktīvas 9. un 10. pantu — prasības.

172 Pirmkārt, kā norādīts šī sprieduma 118. un 167. punktā, Direktīvas 9. un 10. pantā paredzētā atļauju režīma mērķis ir nodrošināt, lai atkritumu apglabāšanas un reģenerācijas darbības, kas tiek veiktas šādu atļauju ietvaros, atbilst Direktīvas 4. panta pirmajā daļā noteiktajiem mērķiem. Šim nolūkam minētajām atļaujām ir obligāti jāietver noteikts skaits nosacījumu, kā tas skaidri formulēts Direktīvas 9. pantā — normā, kas šajā sakarā norāda uz atkritumu veidiem un daudzumiem, tehniskajām prasībām, veicamiem drošības pasākumiem, apglabāšanas vietu vai apstrādes metodi. Tātad kontrole, kas jāveic attiecībā uz šiem atļaujas pieprasījumiem, un prasības, nosacījumi un pienākumi, ko ietver šīs atļaujas, arī ir līdzekļi, lai sasniegtu 4. panta pirmajā daļā noteiktos mērķus.

173 Otrkārt, no Direktīvas 4. panta otrās daļas izriet, ka dalībvalstīm tostarp ir jāaizliedz atkritumu nekontrolēta apglabāšana.

174 Šajā lietā no Direktīvas 4. panta izrietošu pienākumu vispārīga un pastāvīga neizpilde, kas konstatēta ar Direktīvas 9. un 10. panta prasību pārkāpšanu, noteiktās konkrētās situācijās, uz kurām norāda Komisija, turklāt ir saistīta ar daudz specifiskāka pienākuma neizpildi, uz ko norādīts šī sprieduma 168. un 169. punktā.

175 Šī sprieduma 54., 55., 84., 94. un 101. punktā redzams, ka dienā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, Īrija faktiskā situācijā, kas

ilgstoši neatbilda Direktīvas 4. panta pirmajā daļā noteiktajiem mērķiem un kas noveda pie vērā ņemamas vides degradācijas, nebija pieņēmusi vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka attiecīgie atkritumi tiek apglabāti, neapdraudot cilvēka veselību un nenodarot kaitējumu videi; tādējādi šī dalībvalsts ir pārkāpusi rīcības brīvību, ko tai piešķir šī norma.

176 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisijas iebildums par Direktīvas 4. panta pārkāpumu ir pamatots.

Par Direktīvas 8. panta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

177 Kā norāda Komisija, Īrija ir pārkāpusi arī Direktīvas 8. pantu, nenodrošinot, ka apglabājamo atkritumu īpašnieki, kuriem nav atļaujas, nodod šos atkritumus privātam vai valsts savācējam vai uzņēmumam, kam ir atļauja veikt apglabāšanas vai reģenerācijas darbības, vai arī paši nodrošina šādu apglabāšanu vai reģenerāciju pēc tam, kad ir saņēmuši atļauju, kas atbilst Direktīvas prasībām. Šīs normas pārkāpšanas konkrēti piemēri izriet tostarp no Sūdzībā 1997/4792, Sūdzībā 1999/4801, Sūdzībā 1999/5112, Sūdzībā 2000/4145 un Sūdzībā 2000/4633 norādīto faktu izmeklēšanas.

178 Īrijas valdība uzsver, ka Komisija nav pierādījusi apgalvoto pienākumu neizpildi.

— Tiesas vērtējums

179 Direktīvas 8. pants, kas it sevišķi nodrošina preventīvās darbības principa ieviešanu, paredz, ka dalībvalstīm ir jānodrošina, lai jebkurš atkritumu īpašnieks tos nodod privātam vai valsts savācējam vai uzņēmumam, kas veic atkritumu apglabāšanas un reģenerācijas darbības, vai ka šis atkritumu īpašnieks pats nodrošina reģenerāciju vai apglabāšanu atbilstoši Direktīvas noteikumiem (iepriekš minētais spriedums lietā *Lirussi* un *Bizzaro*, 52. punkts).

180 Pirmkārt, ir jānorāda, ka šie pienākumi ir Direktīvas 4. panta otrajā daļā paredzētā atkritumu izmešanas, izgāšanas un nekontrolētas apglabāšanas aizlieguma neizbēgamas sekas; tā ir norma, ko Īrija ir pārkāpusi, kā jau konstatēts šī sprieduma 176. punktā (skat. 2004. gada 7. septembra spriedumu lietā C-1/03 *Van de Walle* u.c., Krājums, I-7613. lpp., 56. punkts).

181 Otrkārt, nelikumīgas izgāztuves apsaimniekotājs vai īpašnieks ir jāuzskata par atkritumu īpašnieku Direktīvas 8. panta izpratnē tādējādi, ka šis noteikums uzliek attiecīgajai dalībvalstij pienākumu attiecībā uz šo operatoru pieņemt vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka šie atkritumi tiek nodoti privātam vai valsts atkritumu savācējam vai atkritumu apglabāšanas uzņēmumam, ja vien šim izmantotājam vai īpašniekam pašam nav iespējams nodrošināt reģenerāciju vai apglabāšanu (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *San Rocco*, 108. punkts, 2004. gada 9. septembra spriedumu lietā C-383/02 Komisija/Itālija, Krājumā nav publicēts, 40., 42. un 44. punkts, un 2004. gada 25. novembra spriedumu lietā C-447/03 Komisija/Itālija, Krājumā nav publicēts, 27., 28. un 30. punkts).

182 Turklāt Tiesa ir nospriedusi, ka šis pienākums nav izpildīts, ja dalībvalsts aprobežojas ar sekvestra uzlikšanu šādai nelikumīgai izgāztuvei un ar izgāztuves apsaimniekotāja kriminālvajāšanu (iepriekš minētais spriedums lietā *San Rocco*, 109. punkts).

183 Šajā lietā nākas konstatēt — kā pareizi uzsver Komisija, — ka dienā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, Īrija nebija izpildījusi savu pienākumu nodrošināt pareizu Direktīvas 8. panta ieviešanu.

184 Kā redzams šī sprieduma 127. un 139. punktā, ir konstatēts, ka šajā datumā Īrija vispārīgi un pastāvīgi nebija pildījusi savu pienākumu nodrošināt pareizu Direktīvas 9. panta ieviešanu, pieļaujot, ka uzņēmumi, kam nav šajos noteikumos paredzētās atļaujas, turpina veikt atkritumu apglabāšanas darbības, un nenodrošinot šo darbību izbeigšanu un efektīvu sodīšanu.

185 Tādējādi no iepriekšējā punktā formulētā konstatējuma var secināt, ka Īrija nav nodrošinājusi, lai atkritumu īpašnieki ievērotu tiem uzlikto pienākumu nodot atkritumus privātam vai valsts savācējam vai uzņēmumam, kas veic Direktīvas II A vai II B pielikumā noteiktās darbības, vai paši nodrošina reģenerāciju vai apglabāšanu atbilstoši Direktīvas noteikumiem.

186 Turklāt no šī sprieduma 60., 89., 94. un 101. punktā konstatētā izriet, ka datumā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais termiņš, Īrija vairākos konkrētos gadījumos nebija veikusi savu šī sprieduma 181. punktā norādīto pienākumu.

187 Komisijas iebildums par Direktīvas 8. panta pārkāpumu tādējādi ir jāpieņem.

Par Direktīvas 13. un 14. panta pārkāpumu

— Lietas dalībnieku argumenti

188 Kā norāda Komisija, Direktīvas 9. un 10. panta neievērošana neizbēgami rada Direktīvas 13. panta — kas nosaka, ka uzņēmumi, kuri veic 9. un 10. pantā minētās darbības, tiek regulāri inspicēti — pārkāpumu un Direktīvas 14. panta, kas attiecas uz šo operatoru turētiem reģistriem, pārkāpumu.

189 Īrija apgalvo, ka tā nav pārkāpusi Direktīvas 9. un 10. pantu. Turklāt tā apstrīd pienākuma ieviest regulāru inspicēšanu neizpildi. 1996. gada likuma 15. pants pareizi transponē Direktīvas 13. pantu, un nekas šajā Direktīvas pantā nenorāda, ka pieprasīto inspicēšanu var veikt tikai attiecībā uz operatoriem, kam ir atļauja. Kā norāda Īrija, turklāt nepastāv automātiska saikne starp atļaujas piešķiršanu un Direktīvas 14. pantā prasītā reģistra turēšanu.

— Tiesas vērtējums

190 Atbilstoši Direktīvas 13. pantam pienācīga regulāra inspicēšana, ko pieprasa šis noteikums, it sevišķi ir jāattiecina uz uzņēmumiem, kas veic šīs pašas direktīvas 9. un

10. pantā minētās darbības. Turklāt, kā izriet no šī sprieduma 118. punkta, šādiem uzņēmumiem atbilstoši minētajiem diviem noteikumiem iepriekš ir jāsaņem individuāla atļauja, kurā ietverts zināms skaits prasību un nosacījumu.

191 Tomēr jākonstatē — ja šāda atļauja nav piešķirta un tādējādi nav noteiktas tajā fiksētās prasības un nosacījumi attiecībā uz kādu konkrētu uzņēmumu, to inspicēšana būtībā nevar atbilst Direktīvas 13. panta prasībām. Paredzētās inspicēšanas būtisks mērķis, ko paredz šis noteikums, acīmredzami ir nodrošināt atbilstoši Direktīvas 9. un 10. pantam izsniegtajā atļaujā noteikto prasību un nosacījumu ievērošanu.

192 Tas pats attiecas uz minētajos noteikumos paredzēto uzņēmumu reģistru turēšanu, kam, kā ir precizēts Direktīvas 14. pantā, tostarp jānorāda atkritumu daudzums un raksturs vai arī to apstrādes metode. Šiem datiem būtu it sevišķi jāļauj inspicēšanas iestādei nodrošināt saskaņā ar Direktīvu izdotajā atļaujā noteikto prasību un nosacījumu ievērošanu, kas atbilstoši Direktīvas 9. pantam tostarp attiecas uz atkritumu veidu un daudzumu un to apstrādes metodi.

193 Šī sprieduma 139. punktā ir redzams, ka datumā, kurā beidzās 2001. gada argumentētajā atzinumā noteiktais divu mēnešu termiņš, Īrija vispārīgi un pastāvīgi nebija pildījusi savu pienākumu nodrošināt pareizu Direktīvas 9. un 10. panta

ieviešanu. Tātad šī dalībvalsts tādējādi nebija izpildījusi savu pienākumu nodrošināt pareizu Direktīvas 13. un 14. panta ieviešanu.

194 No iepriekš minētā izriet, ka Komisijas iebildums par šī noteikuma pārkāpumu ir pamatots.

Par EKL 10. panta pārkāpumu

195 Komisija turklāt lūdz Tiesu konstatēt, ka Īrija nav izpildījusi savus pienākumus, ko tai uzliek EKL 10. pants, neatbildot uz Komisijas 1999. gada 20. septembra vēstuli, kuras mērķis bija iegūt paskaidrojumus par Sūdzību 1999/4478.

196 Īrijas valdība neapstrīd no šī noteikuma izrietošo pienākumu neizpildi.

197 Šajā sakarā ir jāatceras, ka saskaņā ar EKL 10. pantu dalībvalstīm ir pienākums atvieglot Komisijai uzdevumu veikšanu, ko atbilstoši EKL 211. pantam it sevišķi veido to pasākumu piemērošanas nodrošināšana, kurus iestādes ir noteikušas saskaņā ar Līgumu (skat. it īpaši 1991. gada 13. decembra spriedumu lietā C-33/90 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-5987. lpp., 18. punkts).

198 No tā izriet, ka dalībvalstīm ir labticīgi jāsadarbojas ar Komisiju izmeklēšanā, kas uzsākta saistībā ar EKL 226. pantu, un jāsniedz tai visa šajā sakarā pieprasītā informācija (1985. gada 11. decembra spriedums lietā 192/84 Komisija/Grieķija, *Recueil*, 3967. lpp., 19. punkts, un 2004. gada 13. jūlija spriedums lietā C-82/03 Komisija/Itālija, Krājums, I-6635. lpp., 15. punkts).

199 Šajos apstākļos ir jāpieņem Komisijas iebildums par EKL 10. panta pārkāpumu.

200 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jākonstatē, ka:

— nepieņemot visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu pareizu Direktīvas 4., 5., 8., 9., 10., 12., 13. un 14. panta ieviešanu, Īrija nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar šiem noteikumiem;

— neatbildot uz 1999. gada 20. septembra informācijas pieprasījumu par darbībām ar atkritumiem Fērmojā, Korkas grāfistē, Īrija nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar EKL 10. pantu.

Par tiesāšanās izdevumiem

201 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Īrijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums nav labvēlīgs, jāpiespriež Īrijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) **nepieņemot visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu pareizu Padomes 1975. gada 15. jūlija Direktīvas 75/442/EEK par atkritumiem, ko groza ar Padomes 1991. gada 18. marta Direktīvu 91/156/EEK, 4., 5., 8., 9., 10., 12., 13. un 14. panta ieviešanu, Īrija nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar šiem noteikumiem;**

2) **neatbildot uz 1999. gada 20. septembra informācijas pieprasījumu par darbībām ar atkritumiem Fērmojā, Korkas grāfistē, Īrija nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar EKL 10. pantu;**

3) **Īrija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]